

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Biker

VALENTINE

HOPE PEAK VALENTINE'S DAY

ZOEY ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Motorcu Sevgilim

Zoey Rose

My Biker Valentine Telif Hakkı© 2025 Zoey Rose tarafından. Tüm Hakları Saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bunun tek istisnası, bir incelemede kısa alıntılar yapabilecek olan bir hakemdir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Bölüm 1 - Çelik 2 -](#)

[Clarissa 3 - Çelik Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm 8 - Clarissa 4 -](#)

[Clarissa 5 - Çelik 6 -](#)

[Clarissa 7 - Çelik](#)

[ÇelikSonsöz -](#)

Bölüm 1 - Çelik

Harley'imın üzerinde oturmuş, çocukluk evimden geriye kalanlara bakıyorum.

Yirmi beş yıl eski eve pek iyi davranmamış. Beyaz boya çoktan hava koşullarına ve zamana teslim olmuş, geride bana ölü bedenleri hatırlatan hastalıklı bir gri bırakmış. Ön kapı gece esintisinde sallanıyor, kendi çürümesinin yasını tutar gibi gıcırıyor.

Ceketimin cebindeki mektup ağır geliyor. Belediye meclisi annemin evini öylece yıkabileceklerini mi sanıyor? Benim cesedimi çiğneyerek. Ya da onların. Henüz karar vermedim.

Telefonum titriyor, ekran görmezden gelemeyeceğim bir isimle aydınlanıyor: Hellfire, MC Başkanım. Kahretsin.

"Öyle mi?" Cevap veriyorum, sesim uzun yolculuktan dolayı hırıltılı.

"Ne sanıyorsun sen?" Hellfire'ın sesi hoparlörden yükseliyor ve beni irkiliyor.

Gözlerimi kapadım ve burnumun kenarını sıktım. "Bak, sana gideceğimi söylemem gerektiğini biliyorum-"

"Tabii ki yapmalıydın!"

"Ama seni bulamadım ve bu bekleyemezdi." Bacağımı bisikletin üzerinde sallıyorum, botlarım çatlak kaldırıma çarpıyor.

"?" Soru daha çok bir talep gibi geliyor. Tereddüt ediyorum, harap eve tekrar bakıyorum. "Hope Peak."

Diğer uçtaki sessizlik sağır edici. Hellfire tekrar sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşmüştür.

"Hope Peak mi? Bir daha asla ayak basmayacağına yemin ettiğin Hope Peak mi?"

"Evet." Ayrıntıya girmiyorum. Bazı yaralar hala açıklamak için çok ham. "Çelik-"

"Burada işim bitince döneceğim." O cevap vermeden aramayı sonlandırıyorum, bu saygısızlığın bedelini daha sonra ödeyeceğimi biliyorum.

Eve doğru attığım her adım çamurda yürümek gibi geliyor, anılar her hareketimde beni sürüklemeye çalışıyor.

Ön kapıyı iterek açıyorum ve menteşeler protesto çığlıkları atıyor. Ses boş evde yankılanıyor ve yıllar boyunca unutmaya çalıştığım anıları canlandırıyor.

Oturma odası tam olarak hatırladığım gibi ama tamamen farklı. Annemin çiçekli duvar kâğıdı, ölmekte olan bir deri gibi duvarlardan sıyrılıyor ve kırık camlar botlarımın altında çıtırdıyor. Boş bira şişeleri ve sigara izmaritleri yere dökülüyor - bir ergenin iyi vakit geçirme fikri.

Enkazın arasında bir şey gözüme çarpıyor. Bir fotoğraf, kenarları kıvrılmış ve sararmış. Almak için eğildim ve boğazım düğümlendi.

Ben ve annem. On beş ya da on altı yaşımdayken çekilmiş olmalı. Saçlarım punk rock özentisi gibi diken diken, ama annem her sıcak gülümsemesiyle gülümsüyor. Beni hiç yargılamadı, bir kez bile. Müdür başka bir kavga için aradığında ya da polisler beni gecenin üçünde eve getirdiğinde bile.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, fotoğrafı dikkatlice ceketimin cebine sokuyorum.

Eski yatak odam oturma odasından daha kötü. Önce pis koku çarpıyor yüzüme - bayat bira ve Tanrı bilir başka neler. Kullanılmış prezervatifler parti sonrası konfeti gibi yere saçılmış. Burası benim odamdı. Annem hasta olduğumda bana çorba getirirdi, tam bu köşede.

Öfke göğsümde bir düdüklü tencere gibi birikiyor. Kasaba bunun olmasına nasıl izin verir? İnsanların hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi burayı dağıtmasına?

Kendimi durduramadan yumruğum duvara çarpıyor. Alçıpan kolayca parçalanıyor ve kafam büyüklüğünde bir delik açıyor. Parmak eklemlerimden acı fişkırıyor ama bunu zar zor hissediyorum.

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi dikkatimi çekiyor. Perdelerden geriye kalanların arkasına saklanarak pencereye doğru ilerliyorum. Bu mahalleye hiç yakışmayan şık siyah bir araba yanaşiyor. Dışarı iki adam çıkıyor, ikisi de muhtemelen bu evin şu anki değerinden daha pahalı takım elbiseler giyiyor. Komşulardan biri onları benim hakkımda uyarmış olmalı.

Kravatlarını düzelterek ön kapıya yönelmelerini izlerken yüzüme bir sırıtma yayılıyor. Bu ilginç olacak.

Merdivenleri ikişer çıkıyorum, eski ahşap ağırlığının altında inliyor. Ön kapıdan içeri daldığımda, takım elbiseliler çoktan bahçemdeydi.

"Sen de kimsin be?" Homurdanıyorum, kendimi onlarla evin arasına yerleştiriyorum.

Uzun boylu olan kravatını düzeltiyor ve bana ayakkabısından çıkardığı bir şeymişim gibi bakıyor.

"Sanırım bu soruyu size sormamız gerekiyor. Bu mülk yıkım için planlanmıştır."

"Bu evin sahibi benim," diye hırlıyorum, yumruklarım iki yanımda sıkılı. "Ve sen tek bir tuğlasına bile dokunmayacaksın."

Uzun boylu olan öne çıktı, muhtemelen beni korkutmaya çalışıyordu. Çok şirin.

"Dinle, kim olduğun önemli değil. Bu ev yıkılıyor ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

İçimde bir şeyler koptu. Gözünü kırpmasına fırsat vermeden onu pahalı yakasından tutup ayağa kaldırdım. Rüzgârın etkisiyle sertçe yamalı çimlerin üzerine düştü.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyorum dikilerek. "Buraya geri gelerseniz - polislerle, buldozerlerle, tüm lanet orduyla - bekliyor olacağım. Burası benim evim ve hiçbir yıkıma izin vermedim."

Kısa boylu, özel dikim takım elbisesinin içinde plaj topu gibi yuvarlak olan adam arkadaşının kalkmasına yardım ediyor.

"Kiminle hakkında hiçbir fikriniz yok," dedi pantolonlu adam, yüzü çabadan ya da öfkeden kızarmıştı. "Bu mülk için planlarımız var ve öylece çekip gitmeyeceğiz."

Buna pişman olacaksın."

Süslü arabalarına geri dönüyorlar, hızla uzaklaşırken çakılları tekmeliyorlar. Köşede kaybolana kadar onları izliyorum.

"Siktir." Kelime boş sokakta yankılanıyor.

Ne tür bir eşek arısı yuvasını tekmeledim ben? Iron & Blood MC'den çocukları arayabilirim, hemen buraya gelirler. Ama Cedar Falls'taki bölgelerini genişletmeye çalışan Outlaw Riders'la uğraşıyorlar. Hayır, bu benim pisliğim. Benim savaşım.

İçeri dönüp küflü kanepeye uzandım. Yaylar itiraz ediyor ama gençlik günlerimde daha kötü yerlere düşmüştüm. Gözlerimi tavana diktim,

Mürekkep lekesi gibi yayılan siyah küf lekelerini sayarak.

Yorgunluk sonunda beni yakaladığında gözlerim ağırlaşıyor. Uyku beni ele geçirmeden önce gördüğüm son şey, neredeyse annemin yüzüne bir su lekesi, eskiden olduğu gibi beni izliyor.

Gürültülü bir patlama beni sarsarak uyandırdı. Tavandaki deliklerden süzülen güneş ışığı gözlerimi kısmama neden oluyor. Bir an için yönümü şaşıyorum, eski evin küf kokusu beni çarpana kadar nerede olduğumu unutuyorum. Bu ses de neyin nesi?

Bir patlama daha. Ve bir tane daha. Her biri şakaklarımı zonklattı.

Kendimi kanepeden itiyorum, o eski yayların üzerinde geçirdiğim bir gecenin ardından eklemlerim itiraz ediyor. Sırtımı esnetirken derim . Birisi kışına tekme yi yemek üzere-

"Orospu çocuğu!"

Kelimeler ben onları durduramadan boğazımdan yırtılıp çıkıyor. Kirli pencereden, çünkü aynı iki takım elbiseli serserinin çelik sopalarla bisikletime saldırdığını görüyorum. Gözlerim kıpkırmızı oluyor, kan kulaklarıma hücum ediyor. Motosikletime indirdikleri her darbe sanki doğrudan bana vuruyorlarmış gibi geliyor.

Kapıya doğru hücum ediyorum, çürümüş ahşap neredeyse menteşelerinden çıkacak. Onlara doğru hızla ilerlerken botlarım verandanın basamaklarında gümbürdüyor, yumruklarım o kadar sıkılmış ki eklemlerim bembeyaz. Geldiğimi fark edip korkmuş tavşanlar gibi kaçışı yorlar, sopalarını bırakıp arabalarına doğru koşuşturuyorlar.

Bir tanesini kapıp geri çekilen araçlarına fırlatıyorum. Kırılan camın tatmin edici sesi yaptıklarını telafi etmeye yetmiyor ama yine de bir şey.

Motosikletimi incelerken ellerim titriyor. Yirmi beş yıldır birlikteyiz, hayatın bana fırlattığı her boktan fırtınada.

Her yerdeki bar kavgalarından, çöl otoyollarındaki yalnız gecelerden, her şeyden. Ezikler çok kötü değil - August'un tamir edemeyeceği bir şey değil, hala bu durgun su kasabasındaki tek garaj olduğunu varsayarsak. Öyle olsa iyi olur, yoksa mahvolurum.

Yolculuk bir yargı geçidi gibi. Yanından geçtiğim her yüz ya başka tarafa bakıyor ya da bir tür sirk ucubesiymişim gibi bakıyor. Kadınlar çocuklarını daha yakına çekiyorlar ve erkekler izlemiyormuş gibi yapıyorlar ama beni çevresel görüşlerinde tutuyorlar.

Yeni vitrinler aksini iddia çalışsa da Hope Peak'te bazı şeyler asla değişmez. Eskiden lokantanın olduğu yerde bir ieki, Joe's Hardware'in yerine açılan şık bir butik. Domuzun zerindeki ruj.

August'un dükkanına giriyorum, içeriye park ettiğimde tanıdık yağ ve lastik kokusu yüzüme çarpıyor. Beton zemin onlarca yıllık yağ ve anılarla lekelenmiş.

"Merhaba? Burada kimse var mı?"

Bir şey yok. Harika. Sadece harika.

Derme atma bir lavabonun başında birini görene kadar dükkânın derinliklerinde dolaşıyorum. Görünüşe bakılırsa bir kadın, kızıl saçları bakır tel gibi sabah ışığını yakalayan bir at kuyruğuyla geriye doğru toplanmış.

Ve ağzımın kurumasına neden olan kıvrımlar. Bir erkeğe kendi adını unutturacak türden kıvrımlar. Tanrım, lütfen yüzü bir tren enkazı olsun, yoksa başım belada.

Kulaklıklarını takmış, ellerini ovarken dinlediği her neyse kalçaları hafifçe sallanıyor. Uzanıp kulaklıkları çıkarıyorum, muhtemelen en akıllıca hareketim bu değil.

Etrafında dönüyor, ateş ve öfkeyle. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Lanet olsun. Kız muhteşem. Kehribar rengi gözleri öfkeyle parlıyor, küçük sevimli burnu kızgınlıkla buruşmuş, dolgun dudakları ince bir hoşnutsuzluk çizgisi halinde bastırılmış. Tam benim tipim. Tam benim tipim, ki şu anda ihtiyaım olan son şey de bu.

" duruyordum. Kimse cevap vermedi." Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor.

"nk kapalıyız. Daha çok erken." Ellerini bir bez parçasına siliyor ve bezin üzerinde koyu lekeler bırakıyor.

"Kapı açıktı. Bu açık olduğunuz anlamına gelir. Bisikletlerle kim ilgileniyorsa onunla konuşmam gerek." Gözlerimi onun yüzünde tutmaya ve güneye kaymalarına izin vermemeye çalışıyorum.

Kollarını kavuşturuyor, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırıyor. Bu hareket gömleğini göğsüne doğru eker. Hay sikeyim.

"Ona bakıyorsun."

Bu beni şaşırtıyor. Kadın olduğu için değil - her erkeği geride bırakabilecek pek çok sürücü tanıdım ve tanıdığım en belalı teknisyenlerden bazıları ruj sürüyordu. Ama yağ ve motorlar için fazla temiz, fazla cilalı görünüyor, tamircilik oynayan pin-up takvim kızı gibi.

"Bu şaşırtıcı mı?" Sesinde içimdeki bir şeyleri harekete geçiren bir meydan okuma var.

"Yok," diye sırtıyorum, yakındaki bir yaslanıyorum. "Sadece bisikletlerle de o ağzınla olduğun kadar iyi olup olmadığını merak ediyorum."

Bölüm 2 - Clarissa

Sıcaklığın boynuma tırmandığını hissediyorum ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

Buranın sahibiymiş gibi içeri giren bu adam kim olduğunu sanıyor? Elbette, bir erkekte tam olarak aradığım özelliklere sahip - uzun boylu, geniş, gözlerinde tehlikeli bir parıltı ve ceketinin altından bir hikaye anlatmaya yetecek kadar dövmesi var.

Sakalındaki kırlar onu daha çekici kılıyor, lanet olsun. Ama Hope Peak'in sıkıcı muhasebeciler ve sigorta satıcılarıyla dolu olmasının bir nedeni var - kötü çocuklar asla ortalıkta görünmüyor.

"İkisinde de oldukça iyiyimdir," diyorum geçerken.

Omzum koluna değiyor ve sanki bir duvara çarpmış gibi oluyorum. İrkilmiyorum bile; o ciddi ifadesiyle öylece duruyor.

Onun olayı ne?

Profesyonel görünmeye çalışarak, "motoru göster," dedim. "Neyle çalıştığınızı görelim."

"İki takım elbise onunla beyzbol oynamaya karar verdi." Çenesi kasılıyor ve boynunda, o tuzlu biberli sakalının hemen altında bir damarın attığını görebiliyorum. Elleri iki yanında yumruk haline geliyor.

"Polisi aradın mı?" Ben kendimi durduramadan soru ağzımdan kaçıyor. Bir kahkaha attı ama içinde mizah yoktu.

"Polislerle uğraşmaktansa dayak yemeyi tercih ederim."

Başımı sallıyorum. Her zamanki gibi. "Seçim senin. Yolu göster."

Dönüp dükkânın önüne doğru ilerliyor, omuzları o kadar geniş ki neredeyse tüm görüşümü engelliyor. Deri kesimi sırtı boyunca uzanıyor, yıpranmış malzemeye tam olarak seçemediğim yamalar dikilmiş.

Harika. Sadece kötü bir çocuk değil, aynı zamanda bir motosiklet kulübü üyesi. Sabahın bu erken saatinde tam da ihtiyacım olan şey.

Motosikletini gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Klasik bir Harley, artık çok fazla göremeyeceğiniz türden, en azından bu durumda değil. Birisi ona yarasa çalmadan önce.

"Güzel makine," diye fısıldıyorum, parmaklarımı krom üzerinde gezdirirken. Eziklere rağmen bu motosikletin çok sevildiği belli.

"Ellerine dikkat et," diye homurdanıyor ama sesinde başka bir şey var. Gurur, belki?

Motosikletin etrafında dönüp hasarı değerlendiriyorum. Ezikler çirkin ama yüzeysel. Tamir edemeyeceğim bir şey değil ama zaman alacak.

"Ne zamana kadar yapılmasını istiyorsunuz?"

"Dün." Kollarını kavuşturuyor, bu hareket pazularının gömleğinin kollarına doğru gerilmesine neden oluyor.

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki öyle.

"Bu böyle yürümez. Sırada bekleyen başka işlerim var." "Beni sıranın önüne geçirmek için ne kadar istiyorsun?"

Yüz ifadesini okumaya çalışarak ona bakıyorum. Yüzü sert, tüm açılar ve mükemmel kesilmiş sakal, ama gözlerinde umutsuz bir şey var.

"İki bin dolar," diyorum, fiyat konusunda tereddüt etmesini bekleyerek.

Gözünü bile kırpmıyor, ceketinin içine uzanıyor ve kalın bir tomar para çıkarıyor. Kim o kadar parayı yanında taşır ki?

"Yarısı şimdi, yarısı iş bitince," diyor faturaları sayarken.

Hayır demeliyim. Ona normal saatlerde gelmesini, herkes gibi evrakları söylemeliyim. Ama onda bir şey var, daha fazlasını öğrenmek istememe neden olan bir şey.

"Peki," dediğimi duyuyorum. "Ama evraklar için ismine ihtiyacım var." Bir an için tereddüt etti. "Steel."

Elimde olmadan homurdandım. "Bu bir isim değil, bu bir malzeme."

"Herkes bana böyle der." Sesinde şimdi bir sınır var, beni zorlamamam için uyarıyor.

"Tuhaf bir isim ama neyse," diyerek omuz silktim ve bisiklete döndüm. "Öğle yemeğinden sonra ."

"Olmuyor." Tezgâhın yanına sıkıca botları betona sürtünüyor. "Ben kalıyorum."

Doğrudum, ellerimi tulumuma sildim.

"Değerli bisikletine tam olarak ne yapacağımı düşünüyorsun?"

"Bu kasabada kimseye güvenme." Gözleri kararıyor. "Özellikle de o takım elbiselerden sonra."

"Bakın, hiç uygun adam tanımıyorum ve asla bir bisiklete zarar vermem. Ben öyle biri değilim." Bir adım daha yaklaşp parmağımı göğsüne soktum. "Hope Peak'e ne tür bir bela getiriyorsun?"

O kadar hızlı hareket ediyor ki zar zor görebiliyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Ben buraya bir şey getirmedim. O adamlar Hope Peak'ten. Annemin evini yıkmaya çalışıyorlar."

Kelimeler bana bir kova buzlu su gibi çarptı. Bekle. Bu adam Isabella'nın oğlu olmalı.

Dedikodular aklımdan geçiyor - yıllar önce ortadan kaybolan, herkesin bir çukurda öldüğünü varsaydığı gizemli oğul. Ama Isabella buna asla inanmadı. Her zaman oğlunun bir gün eve döneceğini söylerdi.

"Neden bu kadar sessizsin?" Sesinde bir gerginlik var. "Seni korkuttum mu?"

Çenemi kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Kolay kolay korkmam. Sadece... Isabella'nın oğluyla tanışacağımı hiç düşünmemiştim."

Omuzlarındaki gerginlik hafifçe azalıyor. "Annemi tanıyor muydun?"

"Ben küçükken bana bakıcılık yapardı." Bu anı boğazımı sıkıyor. "Kardeşlerin evi yıkmasını engellemeye çalıştım ama kimse beni dinlemedi."

"Kardeşler mi?" Steel'in sesi bir oktav düşüyor ve bir şekilde kulağa daha da tehlikeli gelmeyi başarıyor.

"Morrison kardeşler." Tezgâha yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Beş yıl kadar önce ortaya çıktılar, sanki buranın sahibiymişler gibi paralarını saçıyorlardı. Onlar..." "Biri ölür ölmez kasabadaki tüm evleri ya da arsaları satın alıyorlar, hatta bazen insanları evlerini ucuza satmaya ikna ediyorlar. Hatta kasaba meclisi süreci hızlandırsın diye fazladan para bile ödüyorlar."

"İkna etmek mi?" Kaşı kalkıyor, boynundaki damar yeniden atmaya başlıyor.

"Zorbalık desek daha doğru olur." Isabella'nın yorgun yüzü önünden geçiyor. "Onlara bahçesinden çıkmaları için bağırdım ama onlar sadece güler ve beni görmezden gelirlerdi. Sanki aptal bir çocukmuşum gibi."

Boğazından karanlık bir kıkırdama kaçır.

"Dün onlardan birini yere indirdim. Onu süslü yakasından yakaladım." Hatırladıkça parmakları bükülüyor. "Görünüşe göre benim de daha ikna edici gerekiyor."

"Aptalca bir şey yapma," diye uyarıyorum, ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. Gözlerindeki bakış bana kararını çoktan verdiğini söylüyor.

"Bağlantıları var."

"Ben de öyle." Kesiğindeki yamalara anlamlı bir şekilde dokunuyor. Dudağımı ısırıyorum, daha fazlasını söyleyip söylememeyi tartışıyorum.

"Bak, annen... bana karşı çok iyiydi. Gerçekten iyiydi. Annemle babam mesaiye kaldığında, onun evinde kalmama izin verirdi. Bana sıcak çikolata yapar, hikayeler anlatırdı."

Yüz ifadesi bir parça yumuşuyor. "Şekerlemeli olan mı?"

"Ve tarçın," diye başımı sallıyorum, anıya gülümsüyorum. "Senin en sevdiğin olduğunu söylemişti."

"Hâlâ öyle." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve bir an için daha genç, daha az tehlikeli görünüyor. "O nasıldı? Sonunda?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

"Güçlü. İnatçı." Sertçe yutkundum. "Eve dönmeni beklemekten hiç ."

"Lanet ," diye mırıldanarak arkasını dönüyor, ama gözlerindeki acı parıltısını yakalamadan önce değil.

"Ev konusunda sana yardım etmeme izin ," diye geveledim. "Demek , aletlerle aram iyidir ve işe ihtiyacı var. Bunu Isabella'ya borçluyum."

"Kalmayı planlamıyordum," diye homurdanıyor, şimdi kafesteki bir hayvan gibi volta atıyor. "Sadece burayı yıkmalarını engellemek istedim. Gerçi bütün kasaba zaten buranın cehenneme dönmesine izin vermiş gibi görünüyor."

"Bu doğru değil." Ellerimle bir şeyler yapmak istediğim için bir İngiliz anahtarı aldım. "Bazılarımız denedi. Ama kasaba konseyi... onlar değişti. Artık her şey para ve ilerlemeyle ilgili, bu ne anlama geliyorsa."

Volta atmayı bırakıp o yoğun gözlerini bana diyor. "Yine de neden bu kadar önemseydiğini açıklıyor."

"Isabella..." Son günlerini hatırlayarak derin bir nefes alıyorum. "Her zaman evi senin almanı istediğini söylerdi. Hastayken bile bunu tekrar tekrar söylerdi."

"Jax'ım bir gün eve dönecek ve bu ev onu bekliyor olacak."

Ben kendimi tutamadan isim ağzımdan kaçırır. Gerçek adı, o saçma 'Çelik' meselesi değil.

Çenesi sıkıştı. "Bana öyle deme." "Neden demeyeyim? Bu senin adın, değil mi?"

"Artık değil." Kaçmaya hazırmış gibi bisikletine doğru ilerliyor. "Bak, sadece bisikleti tamir et. Gerisini ben hallederim."

Dikkatimi motora veriyorum, yakınımda gezinen kas duvarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun varlığı garajı duman gibi dolduruyor, nefes almayı zorlaştırıyor.

Göçükler ilk göründükleri kadar kötü değiller. Parmaklarımı metal üzerinde gezdirerek yapılması gerekenleri belirliyorum. Krom yer yer çizilmiş ama bu kolay bir tamir. En fazla üç, belki dört saatlik bir iş.

Aletlerimi alıyorum, gözlerinin her hareketimi takip ettiğinin farkındayım. Sessizlik aramızda kopmaya hazır bir lastik bant gibi uzanıyor. Tek ses metalin metale çarpması ve onun ara sıra ağırlığını kaydırması.

Sabah güneşi garajın pencerelerinden içeri süzülüyor ve kollarımdaki teri parlatıyor. Hava çok sıcak ve onun bakışları da yardımcı olmuyor. Ne zaman başımı kaldırırsam orada, kollarını kavuşturmuş, sakalının ardındaki yüzü okunmuyor.

Radyo yardımcı olabilirdi ama içimden bir ses Bay Steel'in motosikleti üzerinde çalışılırken pop müzik dinleyecek biri olmadığını söylüyor. Saatiye bakıyorum - sabah 8:45. Ekibin geri kalanı bir saat daha gelmeyecek ve nedense onların da hoşuna gideceğini sanmıyorum.

Elimin tersiyle alnımı siliyorum, muhtemelen bir yağ izi bırakıyorum. Harika. Gerçek bir profesyonel, Clarissa.

"Su mini buzdolabında," diyorum başımı kaldırmadan. "Bütün sabah orada dikilmeyi planlıyorsanız, rahatınıza baksanız iyi olur."

Bölüm 3 - Çelik

Gözlerimi ondan alamıyorum. Motosikletin etrafındaki hareketleri, her hareketi kesin ve bilinçli. Elleri değerli bir şeye dokunuyormuş gibi metali okşuyor ve lanet olsun ki bu bana bir şeyler yapmıyor.

Onun gibi biri nasıl bir yere düşer? O dergilere ait, küçük bir kasabanın garajında yağ içinde değil.

Boğazım kurudu. Bahsettiği mini bir şişe su geliyor. Belki derimin altında oluşan ısıyı soğutmaya yardımcı olur.

"Bisiklet işine nasıl girdin?" Soru ben durduramadan kaçtı. Gerçekten pürüzsüz, Steel.

Duraklıyor, bir cıvatanın yarısına kadar ingiliz anahtarı. "Uzun hikaye."

"başka yerim yok." Su şişesinin kapağını çeviriyorum, tulumunun kıvrımlarını sarmasından başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Yüzünü bana dönüyor, bir elini göğsüne bastırmış, beyaz atletinde yağ izi bırakıyor. Hay sikeyim!

Vücudumun uslu durmasını isteyerek uzun bir su içiyorum.

"Senin gibi bir adam kaybetmeyi anlamaz," diyor ve içimden bir şey kopuyor. Şişe elimde buruşuyor.

"Kaybı anlamaz mısın?" Sesim hırıltı gibi çıkıyor. "Muhtemelen senin sahip olduğundan bile daha fazla arkadaşımı gömdüm."

Aklımdan görüntüler geçiyor: Memphis'teki bar kavgasında kurşun yiyen Tommy, polislerden kaçarken motorunu bir ağaca dolayan Damien, başka bir motosiklet kulübü bizi pusuya düşürdükten sonra kollarımda kanlar içinde yatan Marco.

"Kaybetmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye devam ediyorum, kelimeler dilimde acı bir şekilde. "Kardeşlerinin inandıkları şey uğruna savaşırken ölmelerini izlemeyi dene. Son nefeslerini verirken onlara sarılmayı dene."

İrkiliyor ama atmıyor. Bunun yerine, kehribar gözleri alev alev yanarak yaklaşıyor.

"Ben-" demek istemedim.

" sakla." Sözüni kestim, aniden havaya ihtiyacım oldu. Garaj çok küçük, çok yakın geliyor. "Sadece şu lanet motoru tamir et."

Ama hareket etmiyor. Orada öylece duruyor, gözlerinde anlayışa bir şeyle bana bakıyor. Bu bende kaçma isteği uyandırıyor. Ya da onu öpmek. Muhtemelen ikisini de.

"Babam," diyor usulca. "Motosikletleri çok severdi. Bana onlar hakkında bildiğim her şeyi öğretti. Sonra bir gün, sarhoş bir sürücü..." Başını iki yana sallıyor. "On altı yaşındaydım."

Biri fişi çekmiş gibi içimdeki öfke boşalıyor. On altı. Tanrım. O babasını kaybederken ben on altı yaşında kıyameti koparıyordum.

"Ondan sonra ondan bana kalan tek şey motosikletler oldu," diye devam ediyor Harley'ime . "Bu yüzden öğrenebildiğim her şeyi öğrendim. İki tekerleği ve motoru olan her şeyi tamir edebileceğimden emin oldum. Peki ya sen ve baban? Isabella onun hakkında hiç konuşmazdı."

Ellerini eziklerin üzerinde gezdirmesini izliyorum, nazik ama emin. Profesyonelce. Sanki metal üzerinde çalışmak yerine canlı bir şeyi iyileştiriyor.

"Onunla hiç tanışmadım. Annemin hamile olduğunu öğrendiğinde kaçtı, bu yüzden onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Adını bile bilmiyorum ve umurumda da değil. Ama eminim baban başardığın her şeyle gurur duyardı," diyorum, ciddi bir şekilde.

Yukarı bakıyor, yüz hatlarında şaşkınlık okunuyor. Yanağında bir yağ lekesi var ve parmaklarım onu silmek için kaşınıyor.

"Umarım öyledir," diyor, parmakları eziklerden birinin üzerinde gezinirken. "Komik olan şu ki, ilk başta bisikletleri sevmiyordum bile. Sadece babamla vakit geçirmek istiyordum. Ama sonra..." Duraklıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bir şeyler tıkladı. Her şeyi kontrol etmek, anlıyor musun? Bir şeyi parçalara ayırıp tekrar bir araya getirebilmek. Daha iyi hale getirebilmek."

"Kontrol önemli," diyorum ve bir yudum daha su içiyorum.

Bana sırtıyor - gerçekten sırtıyor -. "Evet, bunu söyleyeceğini tahmin ."

Su yanlışı yöne akıyor ve neredeyse boğuluyordum. Lanet olsun.

"Bir motorcunun kontrole ihtiyacı vardır," diye bildim öksürükler arasında. "Seni daha uzun süre hayatta tutar."

"Bugün her türlü şeyi öğreniyorum." Ellerini bir bezle siliyor, kehribar rengi gözleriyle beni inceliyor. "Gerçi bisiklete binen birinin neden kendi bisikletini tamir etmeyi bilmediğini merak ediyorum."

"Temel bilgileri biliyorum," diye omuz silkiyorum. "Ellerimle aram hiç iyi olmadı." Şimdi tamamen arkasını dönüyor, dudaklarında hâlâ o sırıtış oynuyor.

"Gerçekten mi? Bu çok şaşırtıcı. Bu konuda çok iyi olduğunu düşünmüştüm. eller."

Yüce Tanrım. Bu kız melek değil. Kızıl saçlı ve tulum giymiş bir şeytan. Ve bana o bakışları atarak ne yaptığını iyi biliyor. Ama ne kadar cazip olursa olsun ısıramam. Sadece birkaç günlüğüne buradayım, evin dağınıklığını toparlayacak kadar. Bu kadar.

"Oh, ellerimi nerede ve nasıl kullanacağımı biliyorum," diyorum sesimi sabit tutarak. "Ama bazen profesyonel bir dokunuşa ihtiyaç duyarsınız."

"Profesyonel bir dokunuş, elbette... Peki, neden motorcu oldun?" Motosiklete dönerek soruyor. "İnsanların içine düşeceği türden bir hayat gibi görünmüyor." Tezgâha yaslanıyorum, anılarım canlanıyor.

"Kasabadan ayrıldıktan sonra - ya da kime sorduğunuza bağlı olarak kovulduktan sonra - gidecek hiçbir yerim yoktu. Normal bir iş bulabilirdim, elbette. Ama aklımda hiçbir hedef olmadan sadece at sürmekle ilgili bir şey..." Özgürlüğün o ilk birkaç ayını hatırlayarak duraklıyorum. "Sevdiğimi fark ettim. Sonra Iron & Blood MC'yi buldum. Elbette kuralları vardı ama farklıydı. Masum insanları korumak istiyorlardı. Bir kuralları vardı."

"Bir kod mu?" Şimdi gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, aletlerini yere bırakıyor.

"Her şeyden önce kardeşlik," diye başlıyorum, bunca yıldan sonra kelimeler kolayca geliyor. "Ne olursa olsun kendinizden olanları korursunuz. Sıçan yok, arkadan bıçaklamak yok. Birlikte at sürersiniz, iş o noktaya gelirse birlikte ölürsünüz."

"Kulağa yoğun geliyor."

"Öyle. Ama aynı zamanda bir aile. Gerçek aile, işler zorlaştığında sana sırtını dönen türden değil." Sesime sızan acıyı duyabiliyorum ve onu geri çekmeye zorluyorum.

Bir an sessiz kaldı, sadece beni izledi. "Burada olan bu mu? Hope Peak'te?"

"Kasaba benim hasarlı mal olduğuma karar verdi," diyorum boş su şişesini avucumun içinde ezerek. "Artık istenmediğimi açıkça belirttiler. Sadece annem..." Duruyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Sadece Isabella senin yanında durdu," diye bitiriyor yumuşak bir sesle.

Konuşmak için kendime güvenmeyerek başımı sallıyorum. Garaj, uzaktan gelen trafik sesi ve köşedeki eski vantilatörün vızıltısı dışında sessizliğe gömülüyor.

"Senden kurtulmak için neden bu kadar hevesliydim?" Ellerini temiz bir beze silerek soruyor.

Alnımı kaşıyarak zaman kazanıyorum. En son ne zaman biri gerçekten benim tarafımı dinlemek istedi? Bana inanabilecekmiş gibi baktı?

"On sekiz yaşımdayken yanlış kişiyi dövdüm," diyorum sonunda, boğazım yine kurudu.

"Yanlış kişi mi?" İngiliz anahtarını bırakıp tüm dikkatini bana verdi.

Boğazımı temizliyorum. "O zamanlar Eddie'nin yerinde geceleri çalışıyordum - mekan muhtemelen artık yok." Ona bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Oradaki ilk yılımdan sonra bu bisikleti aldım. Çoğu gece sabah iki gibi işten çıkar ve vardiyamdan sonra kafamı boşaltmak için şehirde gezintiye çıkardım."

Hatıralar o kadar canlı ki neredeyse o geceki yaz havasının kokusunu alabiliyorum.

"Gölün yakınından gelen bir ılgık duydum. Bir doktorun çocuğu kız arkadaşıyla fazla samimi olmuş. Kız ona durmasını, onu bırakmasını söyleyip duruyormuş." Yumruklarım otomatik olarak sıkıldı. "Dinlemiyordu."

"Demek onu durdurdun," diyor yumuşak bir sesle.

"Motosikletimi park ettim ve 'hayır'ın ne demek olduğunu anladığından emin oldum." Burnunun parmak eklemlerimin altındaki çıtırtısını hâlâ hissedebiliyorum. "Görünüşe göre sevgili baba, oğlunun bir hiç kimse tarafından kışının tekmelenmesinden hoşlanmamış."

Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Sonra ne oldu?"

"Ne düşünüyorsun?" Acı bir kahkaha attım. "Çocuk babasına ona sebepsiz yere saldırdığımı söylemiş. Babam konseydeki arkadaşlarına söyledi. Sonra bir baktım ki

İşimi kaybediyorum, başvurduğum her yerden geri çevriliyorum. Polisler beni boş yere kenara çekmeye başladı."

"Peki ya kız?" "Hiçbir şey söylemedi mi?" diye soruyor.

O kaotik haftaları hatırlayarak elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Ailesi hemen sonra taşındı. Gerçekten ani. Sessizliklerinden dolayı iyi bir para aldıklarını duydum. Florida'da güzel bir ev, yeni bir araba, kızları için üniversite fonu. Paranın satın alabileceği şeyler inanılmaz, gerçekler de dahil."

"Bu bir şey," diye mırıldanarak başını sallıyor. Elleriyle bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi parmakları İngiliz anahtarıyla oynatıyor.

"Bu Hope Peak." Yaslandığım duvarı itiyorum. "Kasaba kendini korumanın bir yolunu bulur. Tabii sen onlardan biri değilsen. hiç . Yolun yanlış tarafı, yanlış kıyafetler, yanlış tavırlar. Altın çocuğu dövmek tam da ihtiyaç duydukları bahaneydi."

Bir an beni inceliyor, kehribar rengi gözleri çok şey görüyor. "Bu yüzden mi hiç geri dönmedin? Isabella için bile mi?"

Soru karnıma bir yumruk gibi indi. Göğsüm sıkışıyor ve bir an nefes alamıyorum.

"Arayabildiğim zaman aradım. Para gönderdim." Bahaneler kulağıma bile boş geliyor. "Kapısına bela getirmesem daha iyi olur diye düşündüm. Kasaba zaten benim yüzümden ona farklı davranıyordu. Daha da kötüleştirmek istemedim."

"Daha iyi durumda değildi," sözleri keskin, savunmalarımı kesip geçiyor. "Seni her gün özlüyordu. Verandada oturup yolu izlerdi. Bir gün oğlunun atına atlayıp eve döneceğini söylerdi."

Duvardaki aletleri inceliyormuş gibi yaparak arkamı dönüyorum. Suçluluk duygusu artık eski bir dost ama nedense burada, bu garajda, annemi son yıllarında benden daha iyi tanıyan kızın yanında daha taze geliyor.

"En kötü kısmı ne musun?" Sesim istediğimden daha sert çıkıyor. "O çocuk mu? Üniversitede üç kıza daha aynı şeyi yaptığını duydum.

Babamın parası bunu da gizli tuttu. Belki burnunu kırmaktan daha fazlasını yapsaydım..."

"Yapma." Birden yanıma geldi, eli bileğimdeydi. Dokunuşu gömleğimi yakıyor.

"Böyle düşünemezsin. Sen elinden geleni yaptın."

"Öyle mi yaptım?" Yüzümü tamamen ona dönüyorum ve beklediğimden daha yakın. Gözlerindeki altın benekleri görebilecek, motor yağı kokusunu ve altındaki daha tatlı bir şeyi yakalayabilecek kadar yakın. "Çünkü bulunduğum yerden kaçtım.

Ben haydutluk yaparken annem onların tüm pislikleriyle uğraşmak zorunda kaldı."

"Hayatta kaldın," diyor kararlılıkla. "Isabella hep böyle derdi. 'Benim Jax'im hayatta kalır. Ve şimdi geri döndün. Belki de önemli olan budur."

Bölüm 4 - Clarissa

Garaj kapısının üstündeki zil çalınca sıçradım. Çelik yanımda geriliyor, eli içgüdüsel olarak kalçasına doğru hareket ediyor.

"Clarissa?" August'un tanıdık sesi garajda yankılanıyor. "Burada her şey yolunda mı?"

Birden ne kadar yakın durduğumuzun farkına vararak Steel'den uzaklaşıyorum. "Her şey yolunda! Sadece bir bisiklet üzerinde çalışıyorum."

August köşeyi döndüğünde gözleri hemen Steel'e takılır. Her zamanki ifadesindeki sıcaklık hafifçe azalıyor. "Bu kadar erken saatte müşterimiz olduğunu fark etmemiştim."

"Acil iş," diyorum hemen, Harley'e geri dönüyorum. "Öğle yemeğine kadar bitmiş olur."

Çelik hiçbir şey söylemiyor, sadece orada bir heykel gibi duruyor, yüzü okunmuyor. Havadaki gerilim bir İngiliz anahtarıyla kesilebilecek kadar yoğun.

August başını sallamadan önce bir süre daha oyalanıyor.

"Tamam o zaman. Bir şeye ihtiyacınız olursa ben ofiste olacağım."

O gittikten sonraki sessizlik garip. Çelik'in varlığının tüm garajı nasıl doldurduğunu görmezden gelmeye çalışarak göçüklere odaklanıyorum.

Çelik sonunda, "Patronun pek mutlu görünmüyor," dedi.

Omuz silkiyorum, özellikle inatçı bir göçük üzerinde çalışıyorum. "August... korumacıdır. Babam öldüğünden beri ikinci bir baba gibi oldu."

"Şüpheli bakışlar bu yüzden."

"Onu suçlayabilir misiniz? Tuhaf bir motorcu açılış saatinden önce geliyor ve gitmeyi reddediyor..."

Homurdanıyor. "Anlaşıldı. Yine de beni tanımamasına şaşırdım."

"Çok değişmiş olmalısın" diyorum ve o sadece başını yana eğiyor.

Sabah yavaş ilerliyor. Diğer tamirciler içeri süzülür - önce bitmek bilmeyen kahve fincanlarıyla Trenton, sonra hâlâ yarı uykulu olan Asher.

"Yeni arkadaş mı?" Trenton geçerken fısıldıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Müşteri."

"Uh-huh." Sırıttıyor. "Bu yüzden kızarıyorsun."

"Ben-" Ama çoktan uzaklaşıyor, beni telaş içinde bırakıyor ve Steel'in değış tokuşumuzu kaçırmadığının farkında.

Bütün sabah yerinden kıpırdamadı; sadece o yoğun gözleriyle izliyor. Onun tüm dikkatine sahip olmak aynı anda hem sinir bozucu hem de heyecan verici.

"Şu lokma anahtarını verir misin?" Kısmen gerginliği azaltmak için, kısmen de gerçekten ihtiyacım olduğı için soruyorum.

Bu kadar iri bir adam için şaşırtıcı bir zarafetle hareket ediyor, tereddüt etmeden doğru aleti seçiyor.

"Ellerini iyi kullanamadığını söylediğini sanıyordum," diye takılıyorum.

"Aletlerden anlarım" diyor. "Sadece bir şeyleri tamir etmektense kırmakta daha iyiyim."

On bir civarında, Trenton her zamanki country müzik listesini çalmaya başladı. Steel'in yüzü fiziksel acı çekiyormuş gibi buruştu.

"Hayran değıl misin?" Gülüyorum.

"Kedilerin kavgasını dinlemeyi tercih ederim."

Kendi çalma listemi açıyorum - Steel'in onaylayarak başını sallamasını sağlayan klasik rock. Ondan sonra sabah daha kolay geliyor. Öğleye doğru midem elektrikli aletlerle yarışacak kadar yüksek sesle guruldamaya başlıyor.

"Bitti," diyorum, ellerimi bir bez parçasına silerek. "Yeni gibi oldu."

Steel motosikletin etrafında dönerek yaptığım işi inceliyor. Parmakları eskiden çukurların olduğı yerlerde geziniyor ve kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

"İyi iş," diyor sonunda.

"Aç mısın?" Ben daha durduramadan kelimeler . "Tee's Drive-In diye bir yer var. Şehirdeki en iyi hamburgerci."

Tereddüt ediyor ve bir an için hayır diyeceğini düşünüyorum. Gözleri August'un daha önce kaybolduğı ofise doğru kaydı.

"August aldırılmaz mı?"

"Öğle yemeği molasına hakkım var," diyorum ellerimi silerek. "Ayrıca, öncelikli hizmet için fazladan ödeme yaptınız. En azından açlıktan ölmemenizi sağlayabilirim."

"Beni mı çalışyorsun?" Ağzının köşesi seğiriyor.

"Sanki ihtiyacın varmış gibi." Kelimeler ben onları yakalayamadan ağzımdan kaçıyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Trenton garajın karşısından gözüme çarpıyor ve bana pek de belli etmeyen bir başparmak işareti yapıyor. Onu sonra öldüreceğim.

"Ceketimi alayım," diyorum, biraz olsun saygınlığımı geri kazanmaya çalışarak. "Dışarıda buluşalım mı?"

Başını sallıyor, bisikletine doğru ilerliyor. Gidişini izliyorum, ceketinin geniş omuzlarına doğru uzanışını hayranlıkla seyrediyorum.

Beş dakika sonra yola çıkıyoruz. Tee'lere olan yolculuğumuz kısa sürüyor ama Steel'in bisikletiyle beni takip etmesini izlerken bacaklarım ve ellerim titriyor. Yan yana park ediyoruz ve onun devasa bisikletinin benimkini nasıl oyuncak gibi gösterdiğini fark etmeden edemiyorum.

İçeri girdiğimizde "Burası yeni," diye yorum yaptı.

"Birkaç yıl önce açıldı." Bir kabine kayıyorum, yerleşirken bakmamaya çalışıyorum, deri koltuk ağırlığının altında gıcırıyor. "Çalışanlara giydirdikleri üniformaları görmelisin."

Tam bu sırada, 1950'lerin filmlerinden fırlamış gibi görünen pastel pembe bir elbise giymiş bir garson belirir. Steel'in kaşları havaya kalktı.

"Söylemiştim," diye sırtıyorum. "Ya pembe ya da bebek mavisi. İstisna yok."

"Dünya çıldırmış," diye mırıldanıyor ama dudaklarının hafifçe yukarı kalkışını yakalıyorum. Garson kız - isim etiketinde 'Jenny' yazıyor - endişeyle aramıza bakıyor. "Size ne ikram edebilirim?"

"Duble çizburger, ekstra turşu, kıvrırcık patates," diyorum. "Ve bir çikolatalı shake."

Steel de aynı şeyi sipariş ediyor ama shake yerine kahve istiyor ve Jenny yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi koşarak uzaklaşıyor.

"Yerlileri korkutuyorsun," diye takılıyorum.

"Güzel." Arkasına yaslanıyor, cüssesi kabini daha küçük gösteriyor. "Demek hep yabancı motorcuları yemeğe götürürsün?"

"Sadece sabah saat ondan önce bana hayat hikayelerini anlatanlar."

ama içinde hiç sıcaklık yok. "Sanırım ağzımı her zamankinden fazla açtım."

"Hoşuma gitti," diyorum usulca. "Ağzından çıkanları yani." Ben devam etmeden önce Jenny içkilerimizi getirdi, "Peki, evle ilgili planın nedir?"

"Plan yok." Bir şeker paketini yırtıp açıyor ve kahvesine atıyor.

"değer olabilir," diye önerdim. "O bölgedeki emlak değerleri yükseliyor."

Bana bir bakış attı. "Asla satmam ve sana kalmayacağımı söyledim."

"Doğru." Mideme yerleşen hayal kırıklığını görmezden gelerek el odaklanıyorum. "Çünkü seni bekleyen bir MC'n var."

"Diğer şeylerin yanı sıra." Koltuğunda kayıyor, deri kesimi gıcırıyor. "Lafi açılmışken, muhtemelen yakında onları aramalıyım. Hâlâ nefes aldığımı bilsinler."

"Senin için endişeleniyorlar mı?"

"Daha çok, onlar yanımda olmadan başımı nasıl bir belaya sokacağım konusunda endişeleniyorlar."

Yemek geldi ve bir süre rahat bir sessizlik içinde yedik. Hamburger her zamanki gibi güzel ama tadını bile . Zihnim bu yabancının annesinin evine ne yaptığını neden bu kadar önemsemişimi anlamaya meşgul. Gitmeyi planlamasını neden umursuyorum?

"Çok sesli düşünüyorsun," diyor aniden.

Başımı kaldırdığımda bana baktığını gördüm, "Isabella'nın burayı ne yapmanı isteyeceğini merak ediyordum."

Çenesi gerilir. "Yapma." "Neyi yapmayayım?"

"Kalmam için beni suçlamaya çalışma." Boş tabağını itiyor. "Kasaba benim hakkımda ne hissettiklerini uzun zaman önce açıkça ortaya koydu."

"Kasaba değişti," . "Ve sen artık aynı çocuk değilsin."

"Hayır," diye kabul ediyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Şimdi çok daha kötüyüm."

Ancak annesinden bahsederken gözlerinin nasıl yumuşadığını ve bisikletine dokunduğunda ellerinin nasıl gördükten sonra artık sert adam rolüne inanmıyorum.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Sesimi alçaltarak öne doğru eğildim. "Bence sen tam da bu kasabanın ihtiyacı olan kişisin. Pahalı takım elbiseli zorbalara karşı durmaktan korkmayan biri."

Uzun bir süre bana bakıyor ve ben kendimi başka tarafa bakmamaya zorluyorum. Sonunda başını sallıyor ama gözlerinde hayranlık gibi bir şey var.

"Baş belasısın, biliyorsun değil mi?" Sırıttıyorum. "Bana öyle söylendi."

Bölüm 5 - Çelik

Sırıtişına bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu kız tehlikeli. Kötü bir çocukla çılgın bir gece geçirmek için kulüp binasında takılan kadınlar gibi değil.

Hayır, o tamamen başka bir şey - akıllı, yetenekli ve lanet olsun ki denemeden bile tüm düğmelerime basmıyorsa.

Burger iyi, eski Hope Peak'ten hatırladığım her şeyden daha iyi. Yine de Hellfire'inki kadar iyi değil. O yaşlı piç, tarifini nükleer fırlatma kodları gibi koruyor.

Artık hiçbirimiz sormuyoruz. MC birbirinin geçmişini araştırmıyor. Kesilmeden önce ne olduğu önemli değil.

Kahretsin, potansiyel müşteriler Kasap'ın hala her Pazar annesini ziyaret ettiğini ya da Wrath ve Crow'un bizi bulduklarında babalarından kaçtıklarını bile bilmiyorlar. MC artık bir aile. Geri kalan her şey geçmişte kaldı.

"Earth to Steel?" Sesi beni geri çekiyor. "Bir dakikalığına başka bir yere gittin."

"Sadece düşünüyordum," diye yalan söyleyip boş tabağımı kenara itiyorum.

"Erkeklerle dolu bir garajda tek kadın olmak ilginç olmalı."

Bir kaşını kaldırıyor. "Düşündüğün şey bu muydu?" "Diğer şeylerin yanı sıra." Biraz daha kahve için Jenny'ye işaret edip zaman kazanıyorum.

"Fena değil," diyor shake'ini karıştırarak. "August hiçbir saçmalığa müsamaha göstermiyor ve çocuklar artık kardeş gibiler. Trenton hariç - bir keresinde bana çıkma teklif etmeyi denedi."

İçimde sıcak ve çirkin bir şey kıvrılıyor. "Öyle mi?"

Gülüyor ve hislerim biraz hafifliyor. "Sakin ol, sert çocuk. Onu geri çevirdim. Ayrıca, bu iki yıl önceydi. O şimdi evli."

"Gerçekten umurumda değil," diye ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz.

"Elbette." Öne doğru eğiliyor, kehribar rengi gözleri parlıyor. "Peki, bana MC'nizden biraz daha bahsedin. Nasıl bir şey?"

"Neden?" Soru amaçlanandan daha keskin çıkıyor.

"Merak ettiğim için mi?" Omuz silkiyor. "Çünkü onlardan bahsederken gözlerinde aileden bahsediyormuşsun gibi bir ifade oluyor."

"Sana söylemiştim. Onlar tam olarak bu." Ellerimi taze kahve fincanının etrafına sarıp sıcaklığın beni yumuşatmasına izin veriyorum. "Bazılarıyla on beş yıldır birlikte sürüyorum."

"Güzel olmalı," diyor usulca. "güvenebileceğin insanların olması."

"Öyle." Yüzünü inceliyorum, sorunun arkasında ne olduğunu okumaya çalışıyorum. "Babandan başka ailen var mı?"

"Annem yeniden evlendi ve Arizona'ya taşındı." Yüzünü buruşturdu. "Üvey babam yeterince iyi biri ama... aynı şey değil, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, tamamen anlıyorum. "Aile her zaman kan bağı demek değildir." "MC'niz gibi mi?"

"MC'm gibi," diye katılıyorum. "Gerçi bazen Cehennem Ateşi'nin beni sadece çünkü bar kavgalarını ayırmasına yardım ediyorum."

Gözleri parlıyor. "Hellfire?"

"Başkanımız." Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlayarak gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Altın gibi bir kalbi olan adi bir orospu çocuğu, tabii bunu asla kabul etmez. Tadabileceğiniz en iyi hamburgerleri yapar."

"Bunlardan daha mı iyi?" Boş tabağını işaret ediyor.

"Çok daha iyi. Yine de tarifi kimseye söylemiyor. Bunun bir aile meselesi olduğunu, bu yüzden sadece kendisinin ve kızı Angel'ın bildiğini söylüyor."

"Peki ya diğerleri?" Gerçekten ilgileniyor, masal saatindeki bir çocuk gibi öne doğru eğiliyor.

"İşte Kasap - adının sizi yanıltmasına izin vermeyin. Grubun ikinci en yaşlısı ve en tatlısıdır." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Wrath ve Crow küçük kardeşler ama benimle aynı zamanda katıldılar. Ruthless, Hellfire'ı ordudan tanıyordu ama sonradan geldi ve Maverick de en son katılan oldu."

"İyi bir ekip gibi görünüyor."

", " diyorum, birden ne kadar boş farkına varıyorum. "Şu anda beni duysalar erkekler bana bok atarlardı."

"Ah, doğru." Abartılı ciddi bir yüz ifadesi takınıyor. "Çünkü motorcular sert ve gizemli olmak zorunda. Kimsenin gerçek insan olduğunuzu bilmesine izin veremezsiniz."

tüm o derinin altında."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hepimizi çözdüğünü sanıyor.

"Sadece hak eden insanlara zarar veririz. Kuralımız bu. Masumlar olmaz." Arkama yaslanıp onun tepkisini izliyorum. "Evet, bazen tehlikeli şeylerle uğraşıyoruz ama bunları kasabamızdan uzak tutuyoruz. Yediğin kaba pisleme, anlıyor musun?"

"Tam bir centilmen," diye dalga geçiyor. "Peki bu bar meselesi nedir?"

"Iron & Blood Clubhouse. Hepsi yasal." Son kısmın altını çiziyorum. "İyi iş, iyi gizlenme. Yerel polisleri mutlu ediyor, düzenli para getiriyor."

"İşte bunu görmek için para verirdim." Öne doğru, bir tutam saç sağ gözüne düşüyor. "Huysuz barmeni oynuyorsun, o kötü bakışlarınla tüm müşterileri korkutup kaçırıyorsun."

Aman Tanrım. Ne zaman sırtsa, ne zaman saçları öyle düşse, onu yakalayıp en yakın duvara yapıştırmak istiyorum ve... Sakinleşmeye çalışarak uzun bir kahve içiyorum.

"Bar işi potansiyel müşteriler içindir," diyebildim. "Yükselmek için hak etmelisin. Kulübe sadakat göstermelisin. Herkes en alttan başlar - tuvaletleri temizlemek, kavgaları ayırmak, sarhoş pisliklerle uğraşmak."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor shake'inden kalanları karıştırırken. "Birinin tam üye olması ne sürer?"

"Duruma göre değişir." Koltuğumda kayıyorum, beni bu kadar kolay konuşturmasından rahatsız oluyorum. "Bazıları altı ayda başarır, bazıları yıllar alır. Bazıları asla başaramaz."

Gözleri daha fazla soruyla parlıyor ve çok fazla şey söylediğimi fark ediyorum. Bir numaralı kural: kulüp işlerini tut. Ağzımı böyle açtığım için Hellfire kıcıma tekmeyi basardı.

"Peki ya sen?" Konuyu değiştirerek hızlıca soruyorum. "August'un dükkanında bisiklet tamir etmek dışında hayallerin var mı?"

Arkasına yaslanıp boş içki bardağıyla oynuyor. "Bir gün kendi dükkanım olsun istiyorum. Küçük, uzmanlaşmış bir şey. Özel bisikletler, restorasyon işleri. İnsanların hayallerindeki projeleri getirdikleri türden bir yer, anlıyor musun?"

"Bu işte iyi olursun."

"Öyle mi?" O kehribar gözler yine benimkileri buluyor. "Nereden biliyorsun ki? Beni sadece birkaç göçük tamir ederken gördün."

"Söyleyebilirim." Omuz silkiyorum. "Aletleri kullanma şeklin, motorlar hakkında konuşma şeklin. İyi içgüdülerin var. Ayrıca, pek çok tamirci motoru mahvolmuş bir yabancıya kapıyı erkenden açmaz."

Hafif bir kızarıklık yanaklarını renklendirir. "Teşekkür ederim. Çoğu insan sadece bisikletle oynayan bir kız görüyor."

"Çoğu insan aptaldır."

Gülüyor ve sesi göğsüme bir şeyler yapıyor. "Korkunç bir motorcudan böyle bir bilgelik."

"Nerede açardınız?" Gerçekten merak ederek sordum. "Burada, Hope Peak'te mi?"

Başını sallıyor. "Kasabanın buna ihtiyacı var. August'un ki harika ama..." Biri duyabilirmiş gibi etrafına bakınıyor. "Eski usul. Temel onarımlar, yağ değişimleri.

Süslü bir şey değil. İnsanlar özel işler için doğuya gitmek zorunda kalıyor." "Ve sen süslü mü istiyorsun?"

"Yaratıcı olmak istiyorum," diye düzeltiyor beni, tekrar öne eğilerek. "Güzel bir şey inşa etmek istiyorum, musun? Sadece bozuk olanı tamir etmek değil. İki eyalet doğuda harika helikopterler yapan bir adam var. Bir keresinde dükkanını görmeye gitmiştim - sanat galerisi gibi ama motosikletler var."

Sesindeki tutku içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Bana ata binmeye ilk başladığım zamanları hatırlatıyor, o sonsuz olasılık hissini.

"Ayrıca," diye ekliyor o lanet olası sırtışlarından biriyle, "bir dahaki sefere şehirde başın derde girdiğinde bisikletini tamir edecek birine ihtiyacın olabilir."

"Geri dönmemi , değil mi?" "Belki."

Gözlerime sabit bir şekilde bakıyor.

Jenny elinde çekle beliriyor ve endişeyle aramıza bakıyor. Clarissa uzanamadan ben aldım.

"Öğle yemeğimi kendim ödeyebilirim," diye itiraz ediyor. "Bunu acele iş için bir bahşış olarak düşünün."

Gözlerini deviriyor ama itiraz etmiyor. Ayrılmak için ayağa kalktığımızda, birkaç kişinin hızla başka tarafa baktığını fark ettim. Küçük kasabalarda laf çabuk yayılır ve ben

Akşam yemeğine kadar herkes August'un tamircisinin korkunç bir motorcuyla yemek yediğini öğrenecek.

Dışarıda güneş tepede ve sıcak. Clarissa geriniyor, tişörtü kot pantolonunun üstündeki bir şerit teni gösterecek kadar yukarı kalkıyor. Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

"Geri dönme zamanı," diye iç geçiriyor. "Bana gizemli motorcu hayatından daha fazla istemediğine emin misin?"

"İşe dönmek zorunda olan biri için çok meraklısınız."

"Sanırım bir hikaye için daha zamanım var." Yine o lanet sırtış. "Tabii bana daha fazlasını anlatmaktan korkmuyorsan?"

Boyumu kullanarak ona yaklaşıyorum. Bunu yaptığımda çoğu insan geri . O sadece başını geriye eğiyor, hala sırtıyor.

"Ne dikkat et," diye homurdandım. "Cevaplar hoşuna gitmeyebilir." "Dene beni," diye meydan okuyor, bir milim bile geri adım atmadan.

Kahretsin, ya korkusuz ya da deli. Belki ikisi de. Bu kadar yakın durunca, motor yağıyla karışmış şampuanının kokusunu alabiliyorum. Sarhoş edici.

"Başka zaman," diyorum, aptalca bir şey yapmadan önce geri adım atıyorum. "İlgilenmem gereken bir ev var."

"Doğru." Sesinde hayal kırıklığı mı var? "Bisikletinin daha fazla çalışmaya ihtiyacı olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Ya da daha korkunç motorcu hikayeleri paylaşmak istersem?"

"O da var." Bacağını bisikletinin üzerinde sallıyor ve ben yine başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. "Dikkatli ol, Steel. Şu Morrison kardeşler... kirli oynuyorlar."

"Ben de öyle," diye hatırlatıyorum ona.

çalıştırıyor, motor çalışıyor. Kızıl saçları arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyor. Bela. O böyle biri. Güzel, baştan çıkarıcı bir bela.

Ve ben de buna kanca, çizgi ve platin için düşünüyorum.

Bölüm 6 - Clarissa

Tam uzaklaşmak üzereydim ki lastiklerin gıcirtısını duydum. Siyah bir SUV köşeyi çok hızlı dönerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Clarissa!" Steel'in sesi otoparkta yankılanıyor.

Motosikletimden fırladım ve kaldırıma sertçe çarptım. SUV, metalin metale çarpmasıyla oluşan mide bulandırıcı bir çıtırtıyla motosikletime çarpıyor. Güzel motorum asfaltta kayıyor, bir elektrik direğine çarpmadan önce kıvılcımlar uçuşuyor. Babamın motosikleti. Ondan bana kalan tek şey.

Araba kapıları çarpıyor. Kulaklarımdaki çınlamanın arasından ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Morrison kardeşler dışarı çıkıyor, yaz sıcaklığına rağmen pahalı takım elbiseleri tertemiz görünüyorlar.

Arkalarında tuğla duvar gibi yapılı iki adam beliriyor. Kaslarını zorlayan, birbirinin aynı siyah tişörtler giymişler ve muhtemelen kiralık katiller gibi görünüyorlar.

"Bayan Jenkins," diyor uzun boylu Morrison, kravatını düzelterek.

"Motosikletiniz için çok üzgünüm. Bu frenlerin ne kadar güvenilmez olduğunu bilirsiniz."

Avuçlarımdaki sızıyı görmezden gelerek kendimi yukarı itiyorum. Dirseğimdeki sıyrıktan kan damlıyor. "Seni adi herif-"

"Şimdi, şimdi," diye sözümü kesti. "Dil. Burada hepimiz medeni insanlarız." Gözleri Steel'e kayıyor. "Yani, çoğumuz."

Çelik gülüyor. Mizahi bir kahkaha değil - karanlık, tehlikeli, ensemdeki tüyleri diken eden türden. Şiddet vaat eden türden.

"Medeni mi?" Öne doğru bir adım atıyor ve kiraladığı kasın nasıl gerildiğini fark ediyorum. "Bir kadını ezmeye çalışmak diye buna mı diyorsun?"

Daha kısa boylu olan Morrison -sanırım adı Max- alay ediyor.

"Kazalar olur. Özellikle de kendi işine bakmayan insanların başına."

"Bu bir tehdit mi?" Çelik'in sesi alçalıyor ve ellerinin iki yanında büküldüğünü görüyorum.

"Bunu dostça bir tavsiye olarak kabul edin," diyor uzun boylu olan Joe. "İkiniz için de. Bayan Jenkins, babanız bu toplumun saygın bir üyesiydi. Kızının istenmeyen kişilerle karıştığını görmekten nefret ediyorum."

Ellerim yumruk oldu. Babamdan bahsetmek kanımı kaynatıyor. "Babam dişlerini boğazına geçirirdi."

Huysuz bir çocukla uğraşıyormuş gibi, "Ne ruh ama," diye iç geçiriyor. "Ama bu Son uyarınız. Evden uzak durun, Bay Steel. Ya Bayan Jenkins? Bay Steel'den uzak durun. Genç bir hanımın yanında bulundurması gereken türden biri değil."

Steel bir adım daha atar. Kiralık kas gücü önünü kesmek için hamle yapıyor ama Steel'in duruşundaki bir şey onları tereddüt ettiriyor. Bu sabah onu sinirli görmüştüm ama bu farklı. Bu soğuk, hesaplanmış bir öfke.

"İşte benim uyarım," diyor Steel sessizce. Çok sessizce. "Ona ya da bisikletine bir daha dokunursan, medenilik pencereden dışarı çıkar. Anlaşıldı mı?"

Joe Morrison, "Bize düşman olmak istemezsiniz," diye uyarıyor. "Bu kasabanın üçte biri bizim."

Steel'in gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyor.

"Çoktan yaptım. Soru şu: Hata yaptığını anlamadan önce kaç dişini kaybetmek ? Çünkü dün gece senin için yeterli olmamış gibi görünüyor."

Etrafımızda insanlar lokantanın pencerelerinde toplanmış, telefonlarını çıkarmış, her şeyi kaydediyorlar. Jenny kapıda duruyor, pembe önlüğünü tutuyor.

"Sence bir motorcunun ne tehdit ettiği kimsenin umurunda mı?" Max Morrison öne çıkıyor, altın kol düğmelerini düzeltiyor. "Etrafınıza bakın. artık bizim kasabamız."

"Senin şehrin mi?" Ellerim titriyor olsa da gülmekten kendimi alamıyorum. "Ne kadardır buradasın, beş yıl mı? Yaşlı kadınlara zorbalık edip, mala mülke zarar vererek mi?"

Kaslı adamlardan biri bana doğru hamle yapıyor ama Steel anında orada, aramıza giriyor.

Joe Morrison, "Şu serseriye söz dinlemediğinde ne olacağını gösterelim," der ve her şey harekete geçer.

İlk haydut Steel'e yumruk atıyor. Çelik eğilir, yumruk başının üzerinden ısıklık çalarak geçer ve ete vuran beyzbol sopası gibi ses çıkaran bir sağ kroşe ile karşılık verir. Adam sendeliyor ama yere düşmüyor. Burnu kırmızı bir spreyle patlıyor ve siyah tişörtüne sıçırıyor.

İlkiyle uğraşırken ikincisi Steel'i kaburgalarından yakalıyor. Acı homurtusunu duyuyorum ama Steel . Sayıca üstün olmaya alışkın biri gibi dövüşüyor - etkili, acımasız, boşa hareket yok. Her yumruğun bir amacı var, her adım hesaplanmış.

"Durdurun şunu!" Max Morrison bağırıyor ama cipe doğru geri geri gidiyor. "Biri polisi arasın! Bu adam tehlikeli!"

"Çoktan geldiler," diye sesleniyor Jenny lokantanın kapısından, pembe üniforması toplanmakta olan kalabalığa karşı sade. "Yoldalar."

Haydutlardan biri Steel'e kafa kilidi takıyor. Diğeri yumruğunu kaldırarak hamle yapıyor ama Steel çizmesini adamın dizine geçiriyor. Midemi bulandıran bir çatırtı duyuyorum ve adam bacağını tutarak uluyarak yere düşüyor.

Steel bu momentumu onu tutanı çevirmek için kullanıyor. Haydut, iliklerime kadar hissettiğim bir gümbürtüyle kaldırırma sertçe iniyor ve Steel onu yerde kalmasını sağlayan bir tekmeyle takip ediyor. Kan asfaltı boyuyor, yaz güneşinin altında parlak kırmızı.

"Sizler şahitsiniz!" Joe Morrison, mükemmel manikürlü parmakları titreyerek kalabalığı işaret ediyor. "Bu adam çalışanlarımıza saldırdı! O tehlikeli biri! Bir tehdit!"

Ama kimse onlara yardım etmek için harekete geçmiyor. Kafaların sallandığını, insanların mırıldandığını görüyorum. Yıllardır bastırılmış öfke sonunda sesini buluyor.

"Bayan Peterson'ın köpeği satmak istemeyince ona saldırdığınız gibi mi?" diye sesleniyor biri. Bay Thompson'ı nalburdan tanıyorum.

"Yoksa Bay Shield'in camlarını mı kırdın?" Bu güzellik salonundan Sarah.

"Yoksa taşınmak zorunda kalana kadar Wilson'ları tehdit mi ettiniz?" Bayan Davis, eski matematik öğretmenim.

Steel, Morrison kardeşlere doğru yürüyor, yarılan dudağından kan damlıyor. Parmak eklemleri acıyor ama adımları sabit. Köşeye sıkışmış fareler gibi ciplerine doğru geri çekiliyorlar.

"Şunu iyi anla" diyor, sesi aniden sessizleşen otoparkta yankılanıyor. "Ona ya da bisikletine bir daha dokunursanız, annemin evine bir daha yaklaşırsanız, bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım. Ve inanın bana çocuklar, bu benim nazikliğimdi."

Joe, "Hata yapıyorsun," demeye çalıştı ama sesi titriyordu. Tüm o alıştırılmış yumuşaklık gerçek şiddet karşısında yok oldu. "Bağlantılarımız var-"

"Hayır," diye sözünü keser Çelik. "Hatayı sen yaptın. Şimdi bu çocukların acil serviste bir refakatçiye ihtiyacı olduğuna karar vermeden önce git buradan."

Kiralık kaslarını kaldırımda inler halde bırakarak ciplerine binerler. Max anahtarı kontağa zor sokuyor; elleri fena halde titriyor. Onlar otoparktan çıkarken uzaktan siren sesleri duyuyorum.

"İyi misin?" Çelik bana dönerek soruyor.

Gözleriyle yaralarımı tarıyor ve kaosa rağmen göğsümde sıcak bir şeyler beliriyor. Bacaklarım hâlâ titriyor olsa da başımı sallıyorum.

"Bisikletim..." Enkaza bakıyorum ve gözyaşlarımın tehdit ettiğini hissediyorum.

Bükülmüş metale bakıyor, "Tamir edeceğiz. Söz veriyorum." Koluma hafifçe dokunuyor, az önce iki adamı yere seren aynı eller bir şekilde tenimde yumuşacık. "Senin için bir anlamı var mıydı?"

"Evet," diyebilirdim. "Babamla daha önce üzerinde çalıştığımız son şey..."

Sirenler yaklaşıyor. Steel dudağındaki kanı silerken etrafta toplanan kalabalığa bakıyor. Bazıları hâlâ telefonlarıyla çekim yapıyor, diğerleri ise korku ve hayranlık karışımı bir duyguyla sadece izliyor.

"Polislere burada gerçekten ne olduğunu anlatmak isteyen var mı?" diye soruyor. Her el havaya kalkıyor. Jenny'ninki bile, pembe tırnaklı parmakları titriyor ama kararlı.

Bay Thompson kararlı bir şekilde, "O Morrison'lar bunu hak etmişlerdi," diyor. "Birinin onlara karşı durmasını bekliyordum."

"Clarissa'yı ezmeye çalıştılar," diye ekliyor Bayan Davis. "Hepimiz gördük. Nefsi müdafaa, sade ve basit."

Steel'e bakıyorum, gerçekten ona bakıyorum. Parmak eklemlerinde kan var, çenesinde bir morluk oluşmuş ama gözleri . Bu adam yıllar önce kasabamın tehlikeli olarak damgaladığı adam. Beni korumak için iki adamla dövüşen, babamın bisikletini tamir edeceğine söz veren adam.

Belki de Hope Peak'in şu anda biraz tehlikeye ihtiyaı vardır.

Bölüm 7 - Çelik

Parmaklarımı esnetiyorum, kırılan eklemlerimin acısını hissediyorum.

Daha fazla zarar vermeliydim. Parmaklarını teker teker kırmalı ve bir daha yumruk atamayacaklarından emin olmalıyım. Ama burada değil, tüm bu telefonlar kayıttayken değil.

"Steel?" Clarissa'nın sesi beni geri çekiyor. "İyi misin?"

"Tamam." Ellerimi çözmeye zorluyorum. "Seni bir daha rahatsız etmeyecekler."

Kalabalık dağılmaya başlıyor, ancak bazıları muhtemelen daha fazla aksiyon umuduyla bekliyor. İki haydut sürünerek kaçmayı başarmış, kaldırımında kan izleri bırakmışlardır.

"İşe dönmeliyim ama..." Titreyen elini saçlarında gezdiriyor. "Kalbim hala hızlı atıyor. Sanırım bir dakikaya ihtiyacım var."

Adrenalin krizini anlayarak başımı sallıyorum. Yeterince gördüm.

"August'u arayıp bisikletimi almasını söyleyeceğim ama..." Dudağını ve bundan sonra gelecek her şeyin sorun olacağını biliyorum. "Beni eve bırakabilir misin? Sadece sakinleşene kadar?"

Sikeyim.

Ellerim tekrar sıkıştı, bu sefer farklı bir nedenden dolayı. O, bisikletimin üzerinde, sırtıma mı yaslanmıştı? Kötü bir fikir. Çok kötü bir fikir.

"Lütfen?" O kehribar gözler bana bakıyor ve lanet olsun ki şimdiden başımı sallamıyorum.

"Evet, tamam." Sözcükler sert çıktı. "Ama doğruca eve."

Gülümsüyor ve bir an için kaburgalarındaki acıyı, ağzımdaki kan tadını unutuyorum.

"Önce şu aramayı yapayım."

Ellerinin hâlâ hafifçe titrediğini fark etmemeye çalışarak, telefonu kulağına götürerek uzaklaşmasını izliyorum. O adamlara vurmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, daha kötüsünü yapmayı ne kadar istediğimi düşünmemeye çalışıyorum.

Benim o tarafımı göremiyor. MC'deki yerimi hak eden tarafımı. Bir adamın parmaklarını kırmak için kaç kilo baskı gerektiğini bilen tarafım.

"August, Trenton'ı gönderiyor," diyor geri dönerken. "Olanlardan memnun değildi."

"Eminim öyle değildir." Bacağımı bisikletin üzerinde sallıyorum, kaburgalarımın nasıl itiraz ettiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bundan emin misin?"

Yaklaşıyor ve ben yine o motor yağı ve tatlılık karışımını yakalıyorum.

"Korkmadığın sürece mi?"

Homurdanıyorum.

"Bisiklete bin prenses." Güzel isim ortaya çıkıyor, ama o gibi görünüyor.

Arkamda kayıyor, kalçaları benimkilere baskı yapıyor, kolları belimi sarıyor. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, kendimi düzenli nefes almaya zorluyorum.

"Ne taraftan?" Motoru çalıştırarak soruyorum.

"Işıklardan sola dön," diyor, nefesi boynuma değiyor. "Sonra ikinci sağ."

Sokağa çıkıyorum, vücudunun benimkine değdiği her noktanın aşırı farkındayım. Bir köşede daha sıkı tutuyor ve ben bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum.

Yirmi beş yıl önce Hope Peak'teki her sokağı bilirdim. Şimdi, onun kolları belime dolanmışken ve kulağımda yol tarifi varken, yabancı bir kasabadan geçiyormuşum gibi hissediyorum.

"Sonraki sola," diyor, sesi kulağıma yakın, omurgamdan aşağı rüzgârla ilgisi olmayan bir ürperti gönderiyor.

Sokaklar artık sessiz, çoğu insan işinin başında ya da öğle sıcağından kaçmak için içeride. Eski ilkokulun önünden geçiyoruz, şimdi yeni bir kat boya yapılmış ama hala yorgun görünüyor.

"Bu yeni bir şey," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime.

"Geçen yıl tadilat yaptılar." Konuşurken çenesi omzuma dayanıyor ve sözlerinin bedenimde titreştiğini hissedebiliyorum. "Genç aileleri Hope Peak'e çekmeye çalışıyorlar. Morrison kardeşler buna karşı çıktı tabii. Paranın 'kalkınma projelerine' daha iyi harcanabileceğini söylediler."

Bir sağı dönüş daha ve zar zor tanıdığım bir mahalledeyiz. Eski karışık modern evler, hepsi düzgün çimler ve kesilmiş çitlerle. Gitmeden önce bile hiç ait olmadığım türden bir yer.

"Mavi olan," diye yönlendiriyor. "Motosiklet parçaları garaj yolunda."

Küçük, zanaatkâr tarzı bir evin önüne geldim. Sözüne sadık, çeşitli bisiklet parçaları araba yolunun bir kenarı boyunca düzgünce dizilmiş. Bazıları restore edilmiş görünüyor, diğerleri sırasını bekliyor. Düzenli bir kaos, tıpkı onun gibi.

Bisikletten iniyor ve ben hemen onun sıcaklığını özlüyorum. "İçeri gelmek ister misin? En azından yaralarını temizleyebilirim."

Kafamda uyarı zilleri çalmaya başladı. Onun evine gitmek son derece kötü bir fikir. Bunun nasıl bittiğini gördüm - karmaşık duygular ve birinin incinmesiyle. Ama yarılan dudağım zonkluyor ve kaburgalarım biraz buz iyi gelebilir. Ayrıca, gözlerindeki bir şey hayır dememi imkânsız kılıyor.

"Sadece bir dakikalığına," dediğimi duyuyorum, kelimeler ağzımdan çıkarken bile bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

Ön kapının kilidini açıyor ve beni saf Clarissa alanına götürüyor. Aletler kadınsı dokunuşlarla harmanlanmış - bir çalışma tezgahının yanında çiçekli bir kanep, duvarlarda sanat eseri gibi çerçevelenmiş mekanik diyagramlar ve bazı insanların çiçekleri sergilediği gibi bir sehpanın üzerinde duran yarı monte edilmiş bir motor.

"Banyo şurada," diyerek siyah beyaz motosiklet fotoğraflarıyla kaplı bir koridoru işaret ediyor. "İlk yardım çantası lavabonun altında. Biraz buz getireyim."

Kiti söylediği yerde buluyorum, aynadaki yansımamı yakalıyorum. Dudağımda kan kurumuş ve çenemde bir morluk beliriyor. Daha kötü olabilirdi. Birçok kez daha kötüsü oldu. Ama onun temiz, aydınlık banyosunda dayak yemiş yüzümü görmek bana kendimi yabancı hissettiriyor.

"İşte," elinde bir buz torbasıyla kapıda beliriyor, üzerinde hâlâ onu bir şekilde daha çekici kılan yağ lekeleri olan iş kıyafetleri var. "Yardım edeyim."

"Ben hallederim," diyerek buz torbasını almaya çalışıyorum ama o çoktan benim alanıma yaklaşmış oluyor.

"İnatçı olma." Alkollü bir mendille dudağımı sildi, dokunuşu nazikti.

"Bunları beni savunmak için aldın. En azından seni iyileştirebilirim."

Ben tezgâha yaslanırken bacaklarımın arasında duruyor, yüzü çillerini sayabileceğim kadar yakın. Burası tehlikeli bir bölge. Şimdiye kadar girdiğim tüm bar kavgalarından ya da MC işlerinden daha tehlikeli.

"Teşekkür ," diyor usulca, nefesi yüzümde geziniyor. "Orada yaptığın şey için."

"Lafı bile olmaz." Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor.

"Hayır, ciddiylim." Gözlerime bakıyor ve orada kalp atışlarımı hızlandıran bir şey görüyorum. "Pek fazla insan onlara karşı çıkmıyor. Herkes çok korkuyor."

"Artık değil," diyorum, onun ne kadar yakın olduğundan başka bir şeye odaklanmaya çalışarak. "Bugün olanlar kulaktan kulağa yayılacak. İnsanlar onlara karşı çıkmaya başlayacak."

Başını sallayarak dudağıma antibiyotik merhem sürüyor. Parmakları sakalımı okşuyor ve ona hemen şimdi ve burada sahip olma arzumu bastırmak zorundayım.

"Hepsi tamam," diyor ama geri adım atmıyor. Aksine daha da yaklaşıyor.

Gitmeliyim. Bisikletime atlayıp kendim için koyduğum tüm kuralları unutturan bu kadından çok uzaklara gitmeliyim. Ama olduğum yerde donup kaldım, kehribar rengi gözlerine takıldım, kokusunu içime çektim.

"Clarissa," diye uyarıyorum, sesim kısık. "Bu iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın?" Çenesini yukarı kaldırarak meydan okuyor. "diye mi? Çok yaşlı olduğun için mi? Çok tehlikeli olduğun için mi?"

Tanrım, içimi görüyor.

"Yukarıdakilerin hepsi," diye homurdanıyorum, ona dokunmamak için arkamdaki tezgâhı kavıyorum. "Ben iyi bir adam değilim, Clarissa."

"Bence öylesin." Parmakları göğsümde geziniyor, kesiğimde duruyor. "Kötü bir adam bugün beni savunmazdı. Annesinin evi umurunda olmazdı."

"Ne yaptığımı bilmiyorsun." Kelimeler sert çıkıyor ama anlaması gerekiyor.

"Neler yapabileceğimi."

"O zaman göster bana."

Aman Tanrım. Kontrolüm çok sıkı çekilmiş bir lastik bant gibi kopuyor. Ellerim belini buluyor, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum. Nefes nefese kalıyor, ama bacakları kalçalarımın dolanıyor, beni daha yakına çekiyor.

"Geri çekilmek için son şansın prenses." Sesimi kendim bile zar zor tanıyabiliyorum.

Cevap vermek yerine kesik dudağımı tutuyor ve beni kendine çekiyor. Ağzlarımız birbirine çarpıyor ve yarılan dudağımın acısı ateşi daha da artırıyor. Dudaklarının tadı çikolata gibi ve ben içinde boğuluyorum.

Telefonum cebimde titreyerek bizi ayırdı. Hellfire'ın adı ekranda yanıp sönüyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum, geri adım atıyorum. Gerçeklik bir kova soğuk su gibi geri çöküyor. "Buna bakmam lazım."

Hâlâ tezgâhın üzerinde tünemiş, dudakları şişmiş, saçları . Bu manzara çağırıyor görmezden gelmeme neden oluyor, sonuçları ne olursa olsun.

"Al ," diyor ve tezgahdan kayıyor.

Cevap vermeden önce nefesimi kontrol altına almaya çalışarak onun banyodan çıkışını izliyorum.

"Öyle mi?" Sesim hâlâ sert.

"Hangi sen?" Hellfire'ın sesi hoparlörden yükseliyor. "Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum. "Bazı yerlilerle sorun yaşadım." "Ne tür bir sorun?"

" gelemeyeceğim bir şey değil." Yarılmış dudağıma dokunuyorum. "Ama beklediğimden daha sert karşılık veriyorlar."

"Desteğe ihtiyacın var mı?"

Evet. Hayır. Belki. MC'nin burada olması Morrison sorununu çabucak çözecektir, ama aynı zamanda Clarissa'yı açıklamak anlamına da gelecektir - bu her neye dönüşüyorsa onu açıklamak.

"Henüz değil," diyorum sonunda. "Bana birkaç gün daha verin."

Diğer uçta sessizlik. Sonra, "48 saatin var, Steel. Sonra Gazap ve Karga'yı gönderiyorum."

Hat kesildi. Telefona bakıyorum, her şeyin nasıl bu kadar hızlı karmaşıklaştığını merak ediyorum.

Kahve kokusu beni banyodan dışarı çekiyor. Clarissa mutfakta, iki fincan doldururken sırtı bana dönük. Saçlarını toplamış ve

boynunun kıvrımı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor arkasını dönmeden. "Evet."

Yalanın tadı acı. "Sadece kulüp işleri."

Dönüp bana bir kupa uzatıyor. "Hiç ayrılmayı düşündün mü? Normal bir hayat?"

Soru, bugün yediğim yumruklardan daha sert vuruyor. Kahvemden uzun bir yudum alıp zaman kazanıyorum.

"Kulüp benim ailem," diyorum sonunda. "Annemden beri sahip olduğum tek gerçek aile." "Ben bunu sormadım."

Kupamın kenarından ona bakıyorum. Tezgâha yaslanmıştı, Kollarını kavuşturmuş, bekliyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Bunun hakkında düşündüm. Çoğunlukla erkenden. Normal hayatları olan, dokuzdan beşe çalışan ve hafta sonu barbekü yapan normal insanları izliyordum."

"Peki ya şimdi?"

"Artık daha iyi biliyorum." Bardağı niyetlendiğimden daha sert bir şekilde yere bıraktım. "Bu hayat benim gibilere göre değil. Ellerimde çok fazla kan, çok fazla düşman var."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

"Kulübü aldım."

"Ama eve dönecek kimse yok," diyor usulca. "Kavgalardan sonra seni kimse yok. Kimse..."

"Dur." Sesim keskin çıkıyor. "Beni olmadığım bir şey haline getirme. Bisikletlerinden biri gibi tamir edebileceğin bir proje."

"Bu değil-"

"Öyle." duvarı itiyorum. "Sen gençsin Clarissa. Önünde koca bir hayat var. Bunu yaşlı bir motorcuyu evcilleştirmeyi harcama."

"Ben çocuk değilim," diye , kehribar rengi gözlerinde ateş parlıyor. "Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak. Ben ne istediğimi biliyorum."

"mi?" Boyumu kullanarak ona yaklaşıyorum. "Bir gece eve gelmeyebilecek bir adam mı istiyorsun? Diğer MC'lerin peşinde olduğu

O mu? Eğer bilseydiniz sizi geceleri uykusuz bırakacak şeyleri kim yaptı?"

Geri adım atmıyor. Sadece başını geriye yatırıp bakışlarımla buluşuyor.

"Belki de gerçek birini istiyordumdur. Bu şehirdeki diğer herkes gibi olmadığı bir şeymiş gibi davranmayan birini."

"Sen delisin," diye mırıldanıyorum, bir elimi saçlarımda gezdirirken. "Tamamen aklını kaçırmışsın."

Omuz silkiyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Olabilir. Ama hala geri adım atmadın."

Haklı olduğunu fark ettim. Hâlâ vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın duruyoruz. Burnunun üzerindeki çillerin hafif tozunu, kehribar gözlerindeki altın benekleri tekrar görebilecek kadar yakın.

"Neden Steel?" diye soruyor aniden, konuyu değiştirerek. "Onca sert adam ismi varken neden bu? Hammer ya da Blade ya da aynı derecede dramatik bir şey olabilirdi."

Nefesimi bıraktım, sohbetin değişmesinden dolayı minnettarım.

"Onu bana Hellfire verdi. Kulüp binasına geldiğim ilk gece."

"bir hikaye var." Kahvesinden bir yudum daha alıyor ve kenarından beni izliyor.

"Sarhoş bir pislik umutlara bıçak çekti. Ben de elinden aldım." Ön kolumdaki yara izine bilinçsizce dokunuyorum, çeliğin eti ısırışını hatırlıyorum. "Bıçak kolumu delip geçti ama düşmedim. Hellfire ya çelikten yapıldığımı ya da acıyı hissedemeyecek kadar aptal olduğumu söyledi. İsim ondan sonra yapıştı. Çok geçmeden onlara katıldım."

"Hangisiydi?"

"Muhtemelen ikisi de." Hatırladıkça gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hellfire o olaydan sonra beni altı ay boyunca barda çalıştırdı. Bıçağın ucundan tutacak kadar aptal olan herkesin önce biraz mantıklı olmayı öğrenmesi gerektiğini söyledi. Tabii ki şimdi her potansiyel müşterinin bundan geçmesi gerektiğini biliyorum. O zamanlar sadece benim yaşadığımı sanıyordum."

Elini uzatıyor, parmakları elimdeki yara izini takip ediyor. "Bunun gibi daha çok var mı?"

"Sayamayacağım kadar çok." Sesim sert çıkıyor. Dokunuşu bana bir şeyler yapıyor, doğru düşünmemi zorlaştırıyor. "Her biri öğrenilmiş bir ders."

"Peki bugünden çıkaracağımız ders ne?"

Elini daha fazla uzaklaşmadan yakalıyorum. "Gitmem gerektiğini. Şimdi."

"Neden?"

"Çünkü eğer yapmazsam, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapacağım."

Gözleri benimkilerle buluşuyor, meydan okuyor. "Ya ben istersem?"

Bölüm 8 - Clarissa

Sözlerim üzerine gözleri kararıyor ve bir an için yine de gidedüşünüyorum. Ama sonra eli saçlarıma kayıyor, sıkıca ama nazıkçe kavıyor. Nazıklığı beni şaşırtıyor - onunla ilgili her şey sert kenarlı ve tehlikeli, ama dokunuşu sanki kırmaktan korktuğu bir oyuncak bebekmişim gibi dikkatli.

"Son şansın," diye uyarıyor, sesi sert. "Bana durmamı söyle."

Cevap vermek yerine parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Öpücük, yarılmış dudağına dikkat ederek nazıkçe başlıyor ama hızla açılığa dönüşüyor. Sakalları tenimi öyle bir tırmalıyor ki, ürpertilerim doğrudan sıırsıklam külotuma ulaşılıyor.

Deri kesimi bir gümbürtüyle yere çarpıyor, ardından cebindeki anahtarların yumuşak şingirtısı geliyor. Ellerim gömleğinin altına giriyor, yara izlerini ve sert kasları takip ediyor. Her iz öğrenmek istediğim bir hikâye anlatıyor. Haydutun vurduğu kaburgalarına dokunduğumda tıslıyor.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Özür dilerim." Geri çekilmeye başladım ama bileklerimi yakaladı. "Dur demedim."

Beni bir kez daha tezgâhın üzerine kaldırıyor, gücü nefesimi kesiyor. Bacaklarım otomatik olarak beline dolanıyor ve onu daha da yakına çekiyor. Elleri iş gömleğimin eteklerini buluyor ve duraklıyor. Şu anda bile bana bir çıkış yolu veriyor.

"Bundan emin misin?"

Gömleğimi başımın üzerine çekerek cevap veriyorum. Bugün iş kıyafetlerimin altına giydiğim tek güzel şey olan siyah dantelli sütyenimi görünce gözleri kırışıyor.

Tanrıya şükür eski pamuklu olanı giymemiştim.

"İnanılmaz," diye nefes alıyor, nasırlı parmaklarını dantelin kenarında gezdirirken. "Harikasın."

Sesindeki çiğ dürüstlük yanaklarımı ısıtıyor. "Senin sıran."

Gömleğini çıkarıyor, dövmele ve yara izlerinden oluşan bir tuval ortaya çıkıyor. Kalbinin üzerinde MC'nin logosu, omzunda kurşun yarasına benzeyen bir şey ve keşfetmek istediğim sayısız başka iz. Kulübün ambleminin izini sürüyorum, keskin nefes alışını hissediyorum.

"Yatak odası," diyebildim öpücükler arasında. "Koridorun sonunda."

Beni tekrar kaldırıyor, bacaklarım hala ona sarılı ve beni oraya taşıyor. Öğleden sonra güneşi pencerelerimden içeri giriyor ve her şeyi altın rengine boyuyor. Dövmeleri değişen ışıktaki hareket ediyor gibi görünüyor.

"Fikrini değiştirmek için hâlâ vaktin var," diyor beni yatağa yatırırken. Kemer tokasına uzanıyorum. "Hiç şansın yok."

Uzanıp parmaklarımı saçlarına doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Elleri vücudumda dolaşırken öpüşmelerimiz daha ateşli, daha çaresiz bir hal alıyor. Alt dudağımı ısıtıyor ve zevkle karışık acının sızısıyla nefesim kesiliyor.

Ayrılıyor, çenem ve boynum boyunca sıcak, ağız açık öpücükler bırakıyor. "Sen delisin, biliyor musun?" diye gürliyor, nefesi boğazımda sıcak.

"Kapa çeneni ve dokun bana," diye soluyarak utanmazca ona doğru eğildim.

İhtiyacı olan tek teşvik buydu. Tek bir yumuşak hareketle sütyenimin kancalarını açıyor ve bir kenara fırlatıyor. Nasırlı avucuyla göğsümü kavırıyor, başparmağıyla meme ucumu sıkılaşıp sivri bir tomurcuk haline gelene kadar okşuyor.

İnliyorum, şimdiden daha fazla dokunuşu için can atıyorum. Göğsünün bir homurtu yükseliyor.

"Muhteşem."

Dokunuşuna doğru eğiliyor, tenimdeki o sıcak ağız için sessizce yalvarıyorum. Başını eğip diğer göğsümü de ağızına alıyor. Dilinin döndüğünü, dişlerinin hafifçe sıyırdığını hissedince haykırıyorum. Tırnaklarım sırtını tırmıklıyor ve zevk-acı içinde tıslıyor.

Ellerinden biri, iş pantolonumun üzerinden beni kavrayana kadar vücudumda yanan bir iz bırakıyor.

"Sırılsıklam olmuşsun prenses."

"Senin hatan," nefes nefese kalmayı başardım.

Cevap kıkırdaması karanlık ve günahkâr. "Daha hiçbir şey görmedin."

Sonunda çözene kadar ellerim kemerinin tokasıyla . Botlarını tekmeleyerek çıkarıyor ve kot pantolonunun ayak bileklerinin etrafında toplanmasına izin veriyor. Bir an durup manzarayı hayranlıkla izliyorum; dövmelerle süslü, yara izleri kendi zorlu savaş hikâyelerini anlatıyor.

Bu adam zor yaşamın ve daha zorlu mücadelenin yürüyen bir örneği.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye geveliyor, iç çamaşırının üzerinden kendini cesurca avuçluyor.

Kelimelerle cevap verme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine parmağımı bel kemerinin altına sokup çekiştiriyorum. Mesajı alıyor, aşağı itiyor ve tekmeleyerek çıkarıyor.

Aleti serbest kaldı, kızardı ve ucundan ağlamaya başladı bile. Beklediğimden daha büyük. Çok daha büyük. Sertçe yutkundum, ağzım aniden kurudu. Kalındı, morarmış başının altında damarlar belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

Tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi yüzümü kavriyor ve beni yoğun bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

"Yapmak zorunda değiliz..."

"Hayır," diye araya giriyorum, cesaretimle kendimi şaşırtıyorum. "Ben bunu istiyorum. Seni içimde istiyorum."

Dudaklarından dökülen inilti doğrudan içime işliyor. Gözlerini benimkilere kilitleyerek arasına yerleşiyor, sikinin kalın başı girişimi dürtüyor.

"Son şans," diye uyarıyor, sesi gergin.

Cevap olarak, kalçalarımı öne doğru sallıyorum, sadece ucunu içeri alıyorum. İkimiz de bu lezzetli esneme ve inanılmaz sıcaklık karşısında inliyoruz. Şimdiden nefes nefese kalmıştım, vücudum tamamen dolmak için can atıyordu.

Sonra, uzun, yavaş bir vuruşla, kendini kabzasına kadar gömüyor, beni o kadar tamamen dolduruyor ki yıldızları görüyorum. Bir an durup muhteşem doluluğa alışmama izin veriyor.

"Benim ölümüm olacaksın, prenses."

Sonra hareket etmeye başlıyor, kalçalarını öne doğru itmeden önce yavaşça geri çekiyor. Her güçlü itişinde inliyor, terden kayganlaşmış omuzlarına yapışıyorum.

Bir kolunu dizimin altından geçirip açıyı değiştiriyor, bir sonraki darbesiyle içime zevk ve adrenalin fişkırıyor. Ona doğru eğilerek hevesleniyorum, tırnaklarım sırtını parçalıyor.

"İşte bu," diye kulağıma hırlıyor.

Dünyam, onun beni doldurması, beni genişçe germesi, zevkimin peşinde acımasızca koşması hissiyle daralıyor. Ama tam da dayanamayacağımı düşündüğümde

Artık salıverilmem içimde daha da sıkılaştığında tamamen geri çekiliyor.

Kaybettiğim için neredeyse ağlayacaktım, ardında bıraktığı boş acı için. Beni bir öpücükle susturuyor.

"Seni yakaladım," diye gürlüyor. "Seninle işim henüz bitmedi."

Onu sorgulayamadan, bir kolunu tekrar dizimin altına sokuyor ve kalçalarımı birbirinden ayırıyor. Sonra başını eğiyor. Dilini ilk kez amımın üzerinde gezdirdiğinde yüksek sesli bir iniltiyle ona doğru savruluyorum.

Hafif bir alay ve sert, odaklanmış bir ilgi arasında gidip gelerek beni sürekli kucaklıyor. Çaresizce kıvrınmam uzun sürmüyor, nefesim kesik kesik geliyor.

"Çelik..." Nefesim kesildi, sınıra çok yaklaştım.

Ama hiçbir uyarıda bulunmadan çekip gidiyor, beni çaresiz ve titrer halde bırakıyor. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"O güzel ağzın sikime dolanmasını istiyorum." Bu bir istek değil.

Ses tonundaki ham hakimiyet yüzünden neredeyse tekrar boşalıyordum. Bir şekilde başımı sallamayı başarıyorum ve doğrulup ona bakıyorum.

Yatak başlığına yaslanıyor, muhteşem bir şekilde çıplak ve çıplaklığıyla tamamen rahat. Aleti koyu renk saçlarının arasından fırlıyor, hâlâ taş gibi sert ve benim tahrikimle parıldıyor. Birdenbire onun tadına bakmak istiyorum - hayır, ihtiyacım var.

Uzanmış bacaklarının arasından geçerek shaftının tabanını kavriyorum ve dilimi şişmiş başının üzerinde gezdiriyorum. Temasla kalçaları yukarı kalkıyor, gırtlaktan gelen bir inilti serbest kalıyor. Cesaretlenerek onu ağzımın daha derinlerine alıyorum, sabit bir ritimle aşağı yukarı sallıyorum.

"Siktir, aynen ," diye homurdanıyor, bir eli saçlarıma dolanıyor. "O ateşli küçük ağzını çalıştır."

Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, onu daha derine almak için boğazımı gevşetiyorum. Teninin tadı, dilimin üzerindeki ağırlığı, hepsi beni şehvetten çıldırtıyor.

Aniden beni çekip çıkardı ve nefes nefese bıraktı.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyor, sesi harap olmuş. "Şimdi."

Çabucak itaat ediyorum, kendimi dört ayak üzerinde onun önünde konumlandırıyorum. Sert bir tokat atmadan önce minnettar bir elini kıçımın kıvrımlarında gezdiriyor. I

içgüdüsel olarak kenetlenerek acıdan haykırdı.

"O kadar muhteşem ki," diyor kabaca. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Kalın boyu arkamdan yokluyor, zaten uyarılmamla kayganlaşmıştı. Güçlü bir hamleyle kendini tekrar tamamen içime gömüyor.

Lezzetli esnemeye, bu yeni açıdan beni tamamen hissetmeye hevesliyim. Acımasız bir hız belirliyor, tekrar ileri itmeden önce neredeyse sonuna kadar çekiyor.

Her vuruş, ben inleyen, tutarsız bir karmaşaya düşene kadar o hassas ön duvara doğru sürükleniyor.

İri bir eli saçlarımı yumrukluyor, başımı geriye doğru çekerek sersemlememe ve kalmama neden oluyor. Diğer eli kığımın kıvrımlarını yumuşatıyor ve sanki kendi kıcıymış gibi sıkıyor.

"Benim," diye hırlıyor enseme doğru. Nasırlı avucu tekrar kıcıma değiyor, acıtacak kadar sert. "Söyle."

"Senin!" Beni bu kadar hoyratça kullanmasının verdiği zevk-acı dışında hiçbir şey düşünmeden haykırıyorum. "Hepsi senin, Steel!"

Derin, gırtlaktan gelen bir iniltiyle kendini gidebildiği yere kadar çekerek beni mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla geriyor. Parmaklarım klitorisimi sıkı, çılgınca daireler çizerek çalıştırıyor, ben inleyene kadar, doruk noktam üzerine çökerken onun kalın uzunluğunun etrafında kenetleniyorum.

Ama o vazgeçmiyor, bana toparlanmam için bir an bile vermiyor. Daha sert ve daha hızlı bir şekilde içime giriyor, kendi boşalmasını kovalarken kalçalarını acımasızca itiyor.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Beni çok derine götürüyorsun. Seni dolduracağım prenses. Bunu istiyor musun?"

"Evet!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, sert uyarımdan bunalmış bir halde, "İçime boşalmanı istiyorum, Steel. Lütfen!"

Kırık bir haykırıyla, son bir kez eve çarpıyor. İçim boyanırken haykırıyorum, onun sıcak salınımı iç duvarlarımı renklendirirken ben tekrar uçurumun kenarına savruluyorum.

Terli, bitkin bir yığın halinde yere yığılıyoruz, göğüslerimiz kabarıyor, zihnimiz bomboş. Yüzümdeki terden ıslanmış saç tellerini fırçalıyor ve

alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Akşam karanlığında, dövmelelerinin çizgilerini takip ederek göğsündeki tembel desenleri izliyorum. Her biri bir hikâye anlatıyor - kaburgalarında tarihe benzeyen bir şey, karmaşık tasarımlara dokunmuş tanımadığım isimler.

"Birkaç gün içinde gideceksiniz, değil mi?" Kalbim çatlamak üzereyken bile sesimi rahat tutmaya çalışarak soruyorum.

Uzun bir süre sessiz kalıyor, parmakları saçlarımda geziniyor. Sessizlik, cevap vermeyeceğini düşündüğüm ana kadar uzuyor.

"Ben de bunu düşünüyordum," diyor sonunda. "Belki de yapmamalıyım." Gözlerim açılıyor ve ona bakmak için bir dirseğimin üzerine çıkıyorum. "Ne?"

"Belki de kalmak için bir sebebim vardır." Sesi hırçın, neredeyse utangaç - az önce beni parça parça eden baskın adamdan çok farklı.

Dudaklarıma yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum. "Ev senin için bu kadar önemli mi?"

Gülüyor, sesi göğsünde gümbürdüyor.

"Evden bahsetmiyorum prenses." Eli yüzümü kavırıyor, başparmağı yanağımı okşuyor. "Yaşlı motorculardan ya da onların ününden korkmayan çılgın tamirciden ."

"Peki ya senin MC'n?" Kalbim hızla çarparak soruyorum. "Ailen? Bar?"

"Bu konuda komik bir şey var," diyor, yatak başlığına doğru oturmak için kayarak. "Daha önce bir şey söylemedim ama Hellfire genişlemekten bahsediyor. Başka şehirlerde şubeler kurmaktan." Beni göğsüne doğru çekiyor ve ben de onun sıcaklığına yerleşiyorum. "Hope Peak mükemmel olabilir. Kasabanın Morrisonlar gibi pisliklerden korunmaya ihtiyacı var."

"Hope Peak'te bir MC mi?" etmeye çalışıyorum. "Bu Bayan Peterson'a kalp krizi geçirebilir. Papaz Williams da muhtemelen günlük dua çemberleri düzenlerdi."

"Muhtemelen, ama annemin evini ," diye devam ediyor ve sesindeki artan heyecanı duyabiliyorum. "Orayı kulüp binası yaparım. Ya da belki..." duraklıyor, eli hâlâ saçlarımda. "Belki yardıma ihtiyacı olan insanlar için bir yer olur. Çok parası olan takım elbiseliler tarafından evlerinden çıkarılan insanlar için."

Ona bakmak için dönüyorum. "Isabella buna bayılırdı. Her zaman başıboş hayvanları kabul ederdi - hem insan hem de hayvan."

"Evet," diyor usulca. "Öyle olurdu." Gözleri bir an için uzaklara dalıyor, anılarda kayboluyor. "Bir keresinde hatırlıyorum, on beş ya da on altı yaşındaydım. Aileleri fabrikada geç saatlere kadar çalıştığı için mahalledeki birkaç çocuğu beslediğini öğrendim."

"O da benim için aynısını yaptı," diyorum ona. "Babam öldükten ve annem restoranda çift vardiya çalışmaya başladıktan sonra. Her zaman bir tabak kurabiyesi ve dinleyen bir kulağı vardı."

"Peki ne düşünüyorsunuz? Sence Hope Peak bir MC için hazır mı?"

"Hazırlansalar iyi olur," diyorum parmaklarımı göğsünde gezdirerek. "Özellikle de bu senin kalacağın anlamına geliyorsa."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "değer bir var, değil mi?"

Sonsöz - Çelik

İki Yıl Sonra.

Steel & Chrome Bar'ın neon tabelası güneş batarken canlanıyor. Cedar Falls'taki Iron & Blood kadar büyük değil ama burası evimiz. Bizim evimiz.

"Ben burayı yakmayın," diyorum müşteri adaylarına, barın arkasında bardakları parlatmalarını izlerken.

Jimmy, en , sırtlıyor. "Söz vermiyorum patron."

"Ve kavga çıkarmamaya çalışın," diye ekliyorum, bunun faydasız olduğunu bilsem de. Çocuklar kendi derslerini kendileri öğrenmeli. "Morrison'lar gittiğinden beri kasaba sessiz, öyle kalsın."

"Evet, efendim," koro halinde konuşurlar, tek kelimesini bile anlamadan.

Başımı sallayıp bisikletime doğru ilerliyorum. İki yıl önce bunun mümkün olduğuna inanmazdım - yasal bir iş yürüttüğüme, insanlara yardım ettiğime, gerçek bir şey inşa ettiğime. Ama işte buradayız.

Clarissa'nın ilk gün tamir ettiği Harley kükreyerek canlanıyor. O zamandan beri, kendi özel işletmek ve barınağa yardım etmek arasında sorunsuz çalışmasını sağladı.

Hope Peak değişti - hepsi bir anda değil, ama yavaş yavaş, emin adımlarla. Biz burada MC bölümünü kurduktan bir yıl sonra Morrison kardeşler toparlanıp gittiler. İnsanların karşı koymaya başlamasından, kiralık kaslarının hastane yataklarında uyanmaya devam etmesinden hoşlanmadıkları ortaya çıktı.

Ama her zaman başka biri vardır. Her zaman zayıfları avlayabileceklerini düşünen yeni bir tehdit. Geçen hafta, lisenin yakınında dükkan açmaya çalışan uyuşturucu vardı. Ondan önceki hafta, bir tefeci yaşlı sakinleri hedef almaya çalıştı.

İşte burada biz devreye giriyoruz. Iron & Blood MC, Hope Peak Bölümü. Bu fikri ortaya attığımda Hellfire gülüp geçti ama potansiyeli gördü. Şimdi beş üyemiz, üç adayımız ve kasabanın saygısı var.

Başarı hikayelerinden bahsetmişken, Clarissa'nın dükkanını düşününce gülümsemeden edemiyorum. Altı ay önce nihayet eski depo bölgesinde "Red's Custom Cycles "ı açtı.

Burası şimdiden üç ilçede efsaneleşmiş durumda. Geçen hafta New York'tan zengin bir adam sırf Ducati'sini ona yaptırmak için geldi. Çalışmalarını bir arkadaşının arkadaşından duyduğunu söyledi.

Şu anda bir bekleme listesi var. Aldığından daha fazla işi geri çeviriyor, hızlı para yerine ilginç yapıları seçiyor. İki ay önce ziyarete geldiğinde Crow'un bisikleti üzerinde yaptığı karmaşık çalışma?

Eyaletteki her MC özel boya işini kimin yaptığını sordu. Kızımın ellerinde sihir var, ister motor tamir etsin ister iki tekerlek üzerinde sanat yaratsın.

August dükkânından ayrıldığı için hâlâ ona dert yanıyor ama onu dinleyen herkese onunla övünürken yakalıyorum.

"Bildiği her şeyi ona öğretti," diyecek ve yasal olarak araba kullanmadan önce nasıl motor tamir ettiğini rahatlıkla unutacak.

Eski bir bisikletçi de Slater Cycle Garage adında yeni bir bisiklet dükkânı açtı; daha yaşlı bir müşteri kitlesine sahip iyi bir adam.

Annemin iki yıl önceki enkaz halinden zar zor fark edilebilen eski evine .

Duvarlar yeni boyanmış, bahçe sebze ve çiçeklerle canlanmış. Kapının üzerindeki tabelada "Isabella'nın Cenneti" yazıyor.

Pencereden, uzun yemek masasının etrafında toplanmış insanları görebiliyorum. Bazıları müdavimler - biz devreye girmeden önce evini haciz yüzünden kaybeden Bayan Kent; babaları ayrılıp onları ve annelerini beş parasız bırakan Williams'ların çocukları. Diğerleri ise her biri kendi hikayesine sahip yeni yüzler.

Ve işte Clarissa, elinde bir sepet taze ekmekle aralarında dolaşıyor. Kızıl saçları akşam ışığını yakalıyor ve canlı bir alev gibi görünüyor. Pencereden beni fark ediyor ve gülümsüyor; o gülümseme hala kalbimin çarpmasına neden oluyor.

İki yıl oldu ve hâlâ bana özel biriymişim gibi bakıyor. Hâlâ bisikletleri sanat eseriymiş gibi tamir ediyor. Uzun bir sürüşten eve döndüğümde hala beni nefessiz öpüyor.

Bacağımdaki eski kurşun yarasından hafifçe irkilerek attan iniyorum - Morrisons'la son karşılaşmamızdan bir hatıra. Yine de buna değer. Her yara izi, her kavga, her şüphe anı - hepsi bunun için değer.

İçeri girdiğimde paravan kapı gıcırıyor ve birkaç kafa bana doğru dönüyor. Eskiden bu kasabada beni karşılayan korku gitmiş, yerine şöyle bir şey gelmişti

Saygı. Belki minnettarlık bile.

"Geç kaldın," diyor Clarissa beni öpmek için yanıma gelerek. Tadı her zamanki gibi tarçın ve motor yağı gibi.

"Potansiyel müşterilerin herhangi bir kaos planlamadığından emin olmak zorundaydım," diyorum ona, bir öpücük daha çalarak.

"Kaostan bahsetmişken," diyor gözlerinde bir parıltıyla. "Sana bazı haberlerim var." "Öyle mi?"

Elimi tutuyor ve karnının üzerine koyuyor. "Kulüp binasına bir çocuk odası eklememiz gerekecek."

Bir an için nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Sonra onu kaldırıyorum, döndürüyorum o gülerken.

"Tamircime dikkat edin," diye sesleniyor Bay Dalton masadan. "Tüm ülkedeki en iyi bisiklet tamircisi."

Yüzünü ellerimin arasına alarak onu nazikçe yere bıraktım. "Emin misin?"

Başını sallıyor, kehribar rengi gözleri parlıyor. "Doktor bu sabah onayladı. Baba olacaksın, Steel."

Bir baba. Benim. Bu düşünce beni korkutmalı ama nedense korkutmuyor, belki de ona sahip olduğum için. Motorculardan, başıboşlardan ve sadece geçinmeye çalışan insanlardan oluşan tuhaf, harika ailemiz var.

"Annen seninle gurur duyardı," diye fısıldıyor Clarissa. "Tüm . Seninle."

Odanın etrafına bakıyorum - birlikte yemek yiyen, hikayelerini ve umutlarını paylaşan insanlara; annemin eski kanaviçesinin yanındaki duvardaki MC yamalarına; kollarımda çocuğumuzu taşıyan kadına.

"Evet," diyorum onu kendime çekerek. "Sanırım yapardı."

Dışarıda, Hope Peak'te güneş batıyor, gökyüzünü kehribar ve altın tonlarına boyuyor. İçeride, kurduğumuz aileyle çevrili bir şekilde, nihayet evimdeyim.

Okuduğunuz için teşekkürler!

Bu arada,

Başka bir küçük kasaba, kıvrımlı kız, instalove hikayesiyle ilgileniyor musunuz?

Ücretsiz kitabımı (Pine Valley serimin bir tür önsözü) buradan okuyabilirsiniz;

[Buraya Tıklayın](#)

Bu serinin devamı mı?

[Umut Zirvesi](#)

Demir ve Kan MC'den daha fazlası mı?

Şimdi ön sipariş verin.

[Buraya Tıklayın](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.